

LETO XXI

MAJEC, 1972

STEVILKA 3

MISLI

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJ

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiskani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$3.00
(izven Avstralije \$4.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

Iz naše uprave

Nisem še dosti stona v tem podu, a ko pregledujem računsko knjigo naročnikov, me je skraj malo strah. Mnogi so dolžni za letošnje leto in še čez, za letos pa kar še večina. Sicer pisma z naročnino počasi prihajajo, pa bi le uprlo, da bi naročniki malo pobisteli. Lista boste prihranili dosti skrbi, če bi naročnino redno plačevali vnaprej.

S prenosom "Misli" v Melbourne se je tisk občutno podražil. Vendar za enkrat ne bom sketel reševati finančnih skrbi s tem, da bi zvišal naročnino. Ostala bo leta kot doslej — TRI DOLARJE. Toplo pa priporočam naročnikom DAR ZA SKLAD, ki bo — kot je verjetno tudi doslej — reševal naraščajoče stroške tiska. Mnogi ste to že nekaj razumeli in hvaležen Vam bom, če boste Tiskovni sklad "Misli" podprli tudi v bodoče. Če bo najpo, bom moral zmanjšati število strani, vendar tega ne bi rad storil, saj je domačega branja vedno premalo. Najne pa bom moral ustaviti list številni bralcem, ki se že drugo leto ne zmenijo za potnavno naročnino.

Še en način je okrasiti mesečnik pri življenju brez zvišanja naročnine: DVIGNITI ŠTEVILO NAROČNIKOV. Naj bi bila to naša letošnja akcija, pri kateri naj po možnosti sodeluje vsak, ki so mu "Misli" pri srcu. Prijatelj in znanec imate, ki morda celo sleherni mesec barja VAŠO številko. Prava beseda o pravem času, pa bi prišlo novo ime med naročnike. Če bi vsak deset izmed Vas uspel vsaj z enim novim naročnikom, bi bilo pri našem listu že manj skrbi. Bi poskušali? Bog Vam daj srečo! — Urednik in upravitelj.

*

Vse naročnike prosim, naj pošiljajo uredništvu "Misli" novice in slike iz življenja slovenskih naselbin. Mnogo dogodkov gre mimo nas, ker nihče ne poroča.

UREDNIK

NAROČI IN BERI!

Iz Argentine je končno dospel ZBORNIK in nas — kot še nikoli doslej — ni razočaral. Vsebinska je bogata in bo zadovoljila vsakega izseljenca-inteligenta. Cena knjige je štiri dolarje.

V zalogi imamo še tudi nekaj Zbornikov prejšnjih let. Kder želi z njimi obogatiti svojo knjižnico, so mu na razpolago po tri dolarje.

CELOVSKE MOHORJEVE KNJIGE so še na razpolago in jih dobite pri vsaki slovenski duhovniški. Cena zbirke štirih lepih knjig je štiri dolarje brez poštnine.

Pri upravi "Misli" lahko dobite tudi druge slovenske knjige. Nekaj jih tu priporočamo:

SKORAJ PETDESET LET V MISIJONIH — Spomini slovenske misijonarke m. Ksaverije Firc z mnogimi slikami. Cena dva dolarja.

FRIDERIK BARAGA — misijonarjev življenjski, spisala Jaklič-Solar. Cena en dolar.

ROJSTVO, ZENITEV IN SMRT LUDVIKA KAV-

ŠKA — zanimivo povest je spisal v Argentini Marijan Marolt. Cena tri dolarje.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knjiga) — Cena en dolar in pol.

SPOMINI MLADOSTI — Stare in nove pesmi je zbral Gizella Hozian. Cena en dolar.

HUDA PRAVDA — povest iz dni slovenske revolucije spisal Lojze Ilja. Cena tri (vezana knjiga štiri) dolarje.

MEDITACIJE — Pesniška zbirka Franca Sodje. Cena en dolar.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. Spisal dr. Filip Zakej. Cena dva dolarja.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjsko povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

PAVEL JE STAVIL VSE NA ENO KARTO

NE MISLIM TRDITI, da je sveti Pavel igral karte, da je torej kvartal. Morda je, še pred svojim spreobrnjenjem, ali pa celo pozneje, če je prilika nanesla zaradi razvedrila ali prijateljske družbe. Seveda nam o tem sveto pismo ničesar ne poroča, zaman bi listali po njem. Sicer pa naj kar takoj povem, da naslov tega članka nima ničesar opraviti z igranjem kart.

Tak naslov je ta članek dobil zato, ker nam hoče povedati, kako silno veliko je sveti apostol Pavel tvegati z neko svojo besedo, o kateri bo kmalu govor. In kdor veliko tvega, radi rečemo o njem, da "stavi vse na eno samo karto" — prav kakor stori včasih kvartopirec. Če zadene prav, je vse dobro. Če ne zadene, lahko vse izgubi.

Nekaj podobnega je napravil sveti Pavel, ko je v svojem pismu Korinčanom zapisal naslednje besede:

"... Če ni vstajenja mrtvih, tudi Kristus ni vstal. Če pa ni vstal, potem je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi vaša vera. Očitno je pa tudi, da smo lažnive priče božje, ker smo pričali zoper Boga, da je obudil Kristusa, ki ga ni obudil, če seveda mrtvi ne vstajajo. Zakaj če mrtvi ne vstajajo, tudi Kristus ni vstal; ako pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera, še ste v grehih. Torej so izgubljeni tudi tisti, ki so v Kristusu zaspali..." (1 Kor 15, 13—18).

Tako je pisal Pavel v Korint, ker je bilo tam nekaj zapeljanih kristjanov, ki so začeli dvomiti o vstajenju mrtvih.

Gotovo ga je novica o dvomih nekaterih kristjanov zelo zbolela. Saj je bil svoj čas sam med njimi in jim sam razlagal krščanski nauk na dolgo in široko. Vse mogoče dokazuje jim je takrat nudil tudi za resnico Kristusovega vstajenja in našega. Gotovo so se morali še spominjati tistih njegovih prepričljivih besedi. In vendar so omagali ter se dali zapeljati krivim učiteljem...

Zdaj bi bilo treba ves nauk o resničnem vstajenju Kristusovem od kraja začeti. Če bi Pavel mogel brž skočiti v Korint — takrat je bil namreč v Efezu — bi bil tako najbrž tudi storil. Toda ni mogel kar na hitro spremeniti svoje načrte in se odpraviti na pot, zato je sklenil, da bo svojim korintskim ovčicam pisal. Namesto da bi ves pouk o vstajenju ponovil od začetka do konca, je pa napravil nekaj drugega. V kratkih besedah je hotel pokazati Korinčanom, kako nespameten je vendar njihov dvom. Saj če bi bilo res, da je Kristus ostal v grobu in v njem strohnul — potem je ves apostolski trud in z njim vse krščanstvo nič drugega kot velik nesmisel. Vstajenje Kristusovo je vogelni kamen nauka, ki jim ga je oznanjal.

Videti je, da so tisti zapeljani Korinčani drugače krščanstvo radi imeli. Vse drugo so mislili ohraniti iz krščanskega nauka, tudi kristjani so hoteli še ostati, samo vera v vstajenje se jim je zdela nekam pretežka in pregloboka. Naj bi sveti Pavel to izpustil ali vsaj malo omilil, pa bi bilo vse dobro. Nič več se ne bi pritoževali...

Apostol pa je vedel, da ravno na vstajenju Kristu-
sovm vse krščanstvo stoji ali pa — pade. Zato se
ni prav nič obotavljal, ampak je v vsej avtoriteti,
brez ozira na zamero, napisal one krepke besede: Če
Kristus ni vstal, je vse skupaj prazno! Če iz svojih
pridig izpustimo oznanjevanje resnice vstajenja, rajši
vse skupaj pustimo — in krščanstva naj bo konec!

To je tista Pavlova — ena sama karta. Celo vsak
brezverec mora priznati, da je Pavel z njo veliko
tvegalo. Naj bi se zgodilo, da bi kdo nastopil in do-
kazal, da Kristus v resnici ni vstal. Takrat je bilo
komaj morda 25 let po Jezusovi smrti, torej je bila,
po človeško govorjeno, še precejšnja prilika, da bi se
zmota izkazala, če bi seveda res bila v veri v vsta-
jenje kakšna zmota. Toda Pavel je v trdem prepričanju
vedel, kaj je oznanjal in na kateri temeljni resnici
mere edino graditi Kristusov nauk.

Brez te resnice krščanstvo res ne bi imelo nobene
podlage, niti za začetek niti za obstanek. Zato se mo-

ramo čuditi tistim modernim modrijanom, ki hočejo
Kristusovo vstajenje razložiti kot pomoto ali pre-
varo. Pri vsem tem pa vseeno priznajo, da ima krščen-
stvo svoje zasluge za svet in da bi bilo škoda krščen-
ske kulture, če bi izginila s površja zemlje. Sveti
Pavel bi danes tudi vsem takim povedal: Če Kristus
ni vstal, je nauk Njegove Cerkve prazen. Torej prazno
tudi priznanje krščanstvu, ki je potemtakem največja
geljufija vseh časov človeške zgodovine. Potem lahko
samo prenehamo z oznanjevanjem blagovesti in pre-
pustimo svet življenju brez smisla in umiranju brez
cilja . . .

Sveti Pavel je že vedel, zakaj je postavil VSE na
to edino karto. Tudi mi vemo. Velikonočni čas v
Cerkvi nas spet živo spominja na božji nauk križa in
trpljenja, groba in vstajenja. Samo v tem dobi naše
življenje svoj namen in pomen. S Cerkvijo kot odre-
šeno božje ljudstvo hvaležno vzklikamo iz dna ver-
nega srca: **Kristus je vstal, aleluja!** C. Š.

VELIKA NOČ V DOMOVINI

*NAJ BI VELIKONOČNA SKRIVNOST NAPOLNILA SRCA NAROČNIKOV,
BRALCEV, SODELAVCEV IN PRIJATELJEV NAŠEGA MESEČNIKA Z
NOTRANJO RADOSTJO IN JIM PRINESLA OBILICO BAŽJEGA MIRU!*

"M I S L I"

ZACETI SEM MORAL ...

Z mešanimi in nič kaj prijetnimi občutki sem sprejel uredništvo naših dragih "MISLI". Dolgo sem se branil in otepal bremena in uspelo mi je, dokler je šlo samo za urednikova častljiva leta. Končno me je bolezen urednika p. Bernarda prisilila ugrizniti tudi v to kislo jabolko. Vse življenje se mi godi tako — prav od takrat, ko me je še ne petletnega fantina oče vrgel v vodo in rekel: "Zdaj pa plavaj! Fant, ki ne zna plavati, ni vreden počenega groša . . ." Takrat sem si z neokretnim mahanjem sam pomagal do brega — in se nikdar več bal vode.

Sicer ne smem trditi, da sem v urejevanju lista novinec: bo že kar petič, da me mečejo v uredniško vodo. Vselej sem srečno zaplaval in bom menda tudi zdaj. A po več kot petnajstih letih se te vode vseeno malo bojim. Ljubezni do pisanja in urejevanja mi ne manjka, s časom sem pa vsa leta v Avstraliji salamensko spirt. Tako se mi zdi, da bo poleg dnevnega dela urejevanje našega mesečnika moj "nočni ših". Zato pa še bolj upam in pričakujem, da bo okrog mene nekaj reševalcev, pripravljenih na prijateljsko pomoč. Med njimi v prvi vrsti dolgoletni bivši urednik "Misli" sam — saj si ne morem predstavljati, da bi poleg uredništva oddal tudi pero. Preveč čedno mu teče. Da bi le še zdravje služilo, pa mi bo p. Bernard gotovo v izdatno pomoč.

Moram reči, da sem delo zaslužnega p. Bernarda vsa ta leta resnično občudoval. Naš mesečnik je dvignil do zavirljive višine. Lepo je znal združiti v njem božje in človeške misli, povezoval poljudne, potrebne in koristne članke, dodajal važne svetovne in domače novice, vmes pa poskrbel tudi za šalo, da bralcem ni bilo dolgčas. Polemike se je rad izognil — kadar se je kot urednik ni mogel ter je čutil dolžnost braniti pravico in resnico, tedaj pa je v obrambo udaril pravično in z dokazi. Držal se je krščanskih načel, ki jih zlasti danes mnogi posamezniki in tudi listi menjavajo po vetru, pa so vendar tako nujni del našega značaja. Trst, ki ga veter maje, p. Bernard nikdar ni bil in isti značaj je dal svojim "Mislim" — "Zamera gor", zamera dol," kot je včasih dejal prav po domače. Brez dvoma je to najlepša plat vsakega lista, ki ve, čemu prihaja med ljudi in kaj je njegova naloga.

Potrudil se bom, da se s spremembo imena urednika v tem naš mesečnik ne bo spremenil. P. Bernardu pa hvala za vse, kar sem se v teh dolgih letih pri njem naučil. V imenu bralcev in zvestih naročnikov tudi topla zahvala za dolgoletne trude, ki so nam list v dveh desetletjih ohranili in priljubili.

P. BAZILIJ VALENTIN, novi urednik

VELIKONOČNA MOLITEV

O VSTALI KRIST, življenja večnega Glasnik,
čuj našega rodu prosci vzklik:
Ti, ki na polju bilko sleherni živiš,
za drobno ptico po očetovsko skrbiš
in šibki trst v skalovju milostno rediš —
še nas v življenju časnem čuvaj, hrani,
sramotnega potujčenja nas brani!
Ti čuvaj našo pesem, govorico
očetov naših, slavnih mož glasnico,
ohrani v naših srcih drag spomin
na vaško lipo, na dehteči rožmarin.
Dodeli omahljivcem vero živo,
mladini naši dušo sprejemljivo,
vsem srcem pa ljubezen neugasljivo!
Ah, naša pot je težka, polna zmot —
na lepšo nas popelji Ti, Gospod!
Naj Tvoje slavno, radostno vstajenje
poživlja vero v narodno življenje!

IVAN ZORMAN

V LETU PRIPRAVE

P. BAZILIJ

Smo v letu priprave na MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRES, ki bo v Melbournu v februarju 1972. Duhovna obnova, ki naj obseže vse župnije in njihove člane, je v teku. Postali naj bi boljši, resnično "božje ljudstvo", ki mu je vera vsakdanje življenje.

V to letošnjo duhovno obnovo kar lepo soupada tudi naša avstralska postna akcija "**Project Compassion**", saj mora biti naša dejanska vera — **vera dejanj ljubezni**. Vsi ljudje smo si bratje in sestre, brez razlike barve kože, vere, jezika, razmer . . . Da, po božji volji naj bi nam bili najbližji ravno tisti, ki so v največjih potrebah. Da je teh revežev po svetu še zelo veliko, ni nikaka skrivnost. Medtem ko imamo mi vsega dovolj, druge dnevno v tisočih umirajo od lakote. Medtem ko je v eni deželi doma blagostanje, so na svetu nerazvite dežele, ki se brez tuje pomoči zlepa ne bodo spravile na lastne noge.

Bo kar držalo kot je povedal Kristus, da je namreč "bogatinu težko priti v nebesa". Malo je resnično bogatih, ki bi se zavedali svoje odgovornosti do revežev, četudi so — hvala Bogu — častne izjeme. A to dejstvo prav nič ne zmanjša božje zapovedi ljubezni, ki veže VSE, tudi tiste, ki nimajo ravno milijonov. Resnica je, da je največ dobrega na svetu nastalo in še nastaja ravno s pomočjo takih, ki sami nimajo preveč. Prav v tej žrtvi ljubezen do bližnjega najbolj zablesti in ima pred Bogom največ vrednosti.

Avstralski katoličani so na klic svojih škofov pred sedmimi leti (1965) začeli postno akcijo "**Project Compassion**", ki naj bi pomagala bednim deželam pri korenini. Z zbranimi darovi naj bi bil deželam storjen prvi korak, da si potem pomagajo same. Obenem pa je katoliškim družinam, ki jemljejo to akcijo resno, samopremagovanje brez dvoma v duhovno rast. Saj tu ne gre za dar, ki ga daš mimogrede iz žepa in to morda niti ne čutiš. Tu gre za žrtev odpovedi v gotovi stvari, naj že bo to količina sladkorja v kavi, morda število cigaret, gotova najljubša poslastica, morda obisk filmske predstave, nepotrební pogovor po telefonu . . . Predvelikonočni post ima šest tednov in ta čas skupnih naporov družine pomeni veliko tako za družino samo kot za našo akcijo pomoči bližnjemu. Zmanjšati cigarete na četrtino ali celo polovico zlahka pomeni osem ali deset dolarjev prihrankov; en večer brez obiska kinopredstave ali kluba more dati družinskemu šparovčku naše akcije pet do deset dolarjev; odpoved sladkorčkom, čokoladi ali sladoledu zlahka prinese dolar ali dva iz žepov otrok . . . V tem je izpolnjen osebni namen akcije, za katero je že ime izbrano tako, da prikaže njeno bistvo: "**Compassion**"

— sotrpeti, okusiti malo tistega, kar ob našem blagostanju trpe drugi po širnem svetu . . .

Od tega prostovoljno naloženega "sotrpeljenja" prihranjeni denar zneso včasih v družinskem šparovčku akcije kar neverjetno in nepričakovano vsoto dolarjev. Ob njej se šele zavemo, koliko trošimo kar mimogrede in grez misli, koliko si lahko privoščimo, o čemer mnogi po svetu ne upajo niti sanjati . . .

Na ta način so avstralski katoličani v zadnjih sedmih letih nabrali nič manj kot **nad dva milijona in pol dolarjev**. Neverjetno visoka vsota, ki se ji gotovo čudiš. Če pa boš malo premislil, boš verjetno rekel, da je to le kapljica v morje svetovne žaloigre bednih. Res je tako, a tudi s to "kapljico" smo nudili nujno pomoč najpotrebnejšim v nepričakovanih nesrečah in pomagali smo graditi po nerazvitih deželah nekaj, kar bo ostalo, kar bo rastlo iz malega semena v mogočno drevo in deželo nujno dvignilo do razvoja na boljše.

Kar poglejmo, kam je bil ta denar sedmih let postnih žrtev naložen! Razdeljen je bil po **nerazvitih deželah**

za njih poljedelski razvoj (namakanje zemlje, izboljšanje pašnikov, razvoj živinoreje, preskrba s semeni in umetnim gnojem),

za vzgojo domačih izvežbanih poklicev (mizarjev, zidarjev, mehanikov, tehnikov vseh vrst, bolniških strežnic, učiteljev . . .),

za industrijo malega obsega (žag, tkalnic in pletilnic, livarn, pekarn, ribje industrije),

za zdravniško službo (nabavo avto-klinik, ustanavljanje centrov za matere in otroke, pomoč pri razvoju pravilne prehrane in vzgoje),

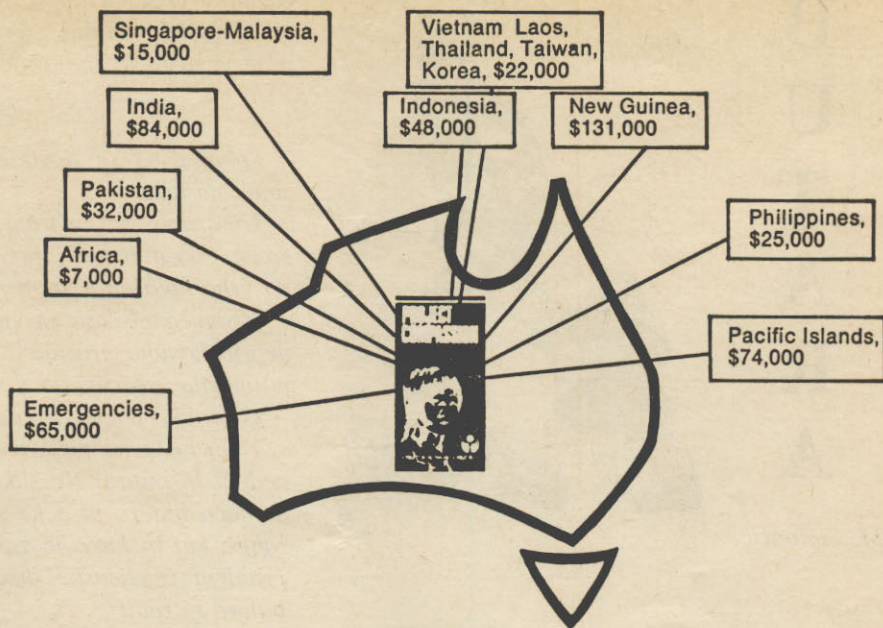
za vzgojo domačih voditeljev (voditeljev zadrug vseh vrst, vzgojo odraslih, razvoj družbenega življenja).

in končno **za nujno pomoč v nepričakovanih katastrofah velikega obsega** (za žrtve potresov, poplav, orkanov in vojne).

V lanskem letu je postna akcija po Avstraliji nabrala več kot kdaj koli prej — lep znak, da je v mnogih katoliških družinah postala akcija že postna tradicija in v njej brez dvoma najdejo svoj duhovni napredek. Visoka nabrana vsota **nad pol milijona dolarjev** (\$543.000) je — kot prejšnje nabirke — romala na razne dele sveta in gotovo že rodi prve sadove. Ponazorilna slika kaže, katerim deželam smo lani pomagali in koliko so prejele. Zanimivo je tudi drugo ponazorilo, ki zgovorno kaže, kako je bil sleherni podarjeni dolar lanske akcije uporabljen. Zdaj veš, kam je šel lani tvoj dar, če si pri akciji

"RESNIČNO,
POVEM VAM:
KAR STE STORILI
KATEREMU IZMED
TEH MOJIH
NAJMANJSIH
BRATOV,
STE MENI
STORILI."

(Mt 24,40)

sodeloval. S sodelovanjem si doprinesel svoje za lajšanje svetovnih problemov in si položil svojo opeko za lepšo bodočnost sveta in sožitje med narodi. "Zrno do zrna — pogača, kamen na kamen — palača", ta naš stari pregovor tudi tukaj kaže svojo resničnost. Obenem pa si s svojim darom, če mu je bil priložen pravi namen — položil tudi opeko za svojo lastno posvetitev, saj so te postne žrtve gotovo približale Bogu.

Kako lepo se sklada naša postna akcija s Kristusovimi besedami, ki so obenem geslo melbournskega mednarodnega evharističnega kongresa: "Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil" (Jan 15, 12). Zato le vključimo "Project Compassion 1972" v svojo letošnjo duhovno obnovo. Še več: raztegnili naj bi to akcijo odpovedi, ki je obenem tako izdatna pomoč nejbrednejšim, preko velikonočnih praznikov prav do kongresa. Nič nam ne bo škodilo, če raste v nas zavest odgovornosti za potrebe bratov in sestra po svetu, obenem pa se v nas pogloblja duh odpovedi in žrtve. V tem dobi naše potovanje, naše romanje po

tem svetu smisel in polnost, saj se vedno bolj vraščamo v Kristusa. On naj bo resnično "naše življenje", da bo enkrat tudi "naše vstajenje". Aleluja!

Sleheri dolar lanske nabirke "Project Compassion" je odbor uporabil takole:

1. V pomoč projektom za boljšo proizvodnjo hrane — 30 centov.
2. Za vzgojo domačih poklicnih delavcev — 15 centov.
3. Za izboljšanje zdravniških in higienskih naprav — 9 centov.
4. Za izboljšanje tržnega in prometnega sistema — 8 centov.
5. V pomoč industriji malega obsega — 8 centov.
6. Za razvoj vzgoje domačih voditeljev — 12 centov.
7. Za nujno pomoč v nepričakovanih nesrečah velikega obsega — 11 centov.
8. Za administrativne in transportne stroške akcije — 7 centov.

B U T A R A

M. Simončič

KRIŽ JE Z OTROCI, a božji blagoslov prihaja z njimi v hišo, pravi slovenski pregovor. Trije so, res pravi paglavci. Maksi in Tedi sta si bratca, po velikosti in po letih pa je srednja Marija, ki ju vsestransko podpira v njuni živahnosti. Že vse popoldne so na vrtu: za grmovjem tičijo in nekaj tuhtajo. Da mora biti med njimi nekaj važnega in resnega, ni nikakega dvoma, kajti živahno mahajo z rokami sem in tja ter izmenjavajo svoja mnenja.

Cvetni teden je. Vlažno, precej hladno in čmerikavo vreme se prihuljeno plazi iz kota v kot in ponuja svojo dolgočasnost. Vse mi že prese-da, saj še sonce pase svojo lenobo in le od časa do časa pokuka izza temnih oblakov, ki prav gotovo ne prinašajo bogve kaj dobrega. Vrana sedi na plotu in se dere kot bi še ona hotela izsiliti lepše vreme. Ptiči posedajo po električnem vodu in se jim niti peti ne ljubi. Nobenega pravega življenja ni, vse je tako čudno moreče in dušeče.

Na vse pretege zdeham in gledam nekam v nedogled. Vsemogoči spomini se mi pojajo po glavi, daleč v mladost segajo, v norost brezskrbnih dni me vodijo misli. Iz omotičnih spominov me nenadoma predrami ropotanje štirkolesnega vozička in glasno prerekanje naših treh paglavcev. Vsa lepota sanjivosti obstoji v

trenutku pred menoj kot zoster, ki loči nekaj, kar je za vselej minilo. Prestrašen odskočim izpred vozička in samo gledam kaj vse to pomeni.

oOo

Spomin na ta dogodek mi še danes pričara smeh na usta.

Umazani, razkuštrani, popraskani in blatni so se takrat ustavili pred menoj. Voziček je bil do vrha naložen z vsem mogočim zelenjem.

Nisem imel časa za vprašanja in jezo. Njihova nepričakovana prošnja: "Cvetno butaro bi radi!" je umirila vso nevoljo v srcu.

Glej jih, paglavce, na tujem rojene! Z ženo sva jim nedavno pripovedovala o slovenski cvetni nedelji in butari. Na sliki sva jim kazala to našo domačo butaro in očke so jim žarele v sto vprašanjih kaj in kako in zakaj. Tu je zdaj uspeh in problem izseljenske družine obenem: "Cvetno butaro bi radi! . . ."

Žena ni bila nič manj presenečena kot jaz. Pa je kot mati z veseljem prevzela skrb. S skupnimi močmi je bila cvetna butara v nekaj urah dela gotova.

Z užitkom sem prvič v tujini gledal to našo slovensko butaro. Ah, povem vam, bila je res lepa. Kot zdravo kmečko dekle v narodni noši se mi je zdela, močna in ponosna. Pomaranče in jabolka so visela na njej, kot bi bil tam že od nekdaj njihov prostor. Barvani oblanci so bili podobni bogato okrašeni naglavni ruti. Lističi so se nabrano tiščali drug drugega, kot bi se bali, da se premislimo in jih odstranimo. Veter je zavel, da se je nevarno zamajala sem in tja. Kot nebo-gljeno dete, ki se še ne zaveda, da je rojeno in vendar komaj čaka, da bo shodilo in šlo svojo pot v življenje.

Sama sreča je sijala iz otroških obrazkov. Vzdigili so jo, a zaradi prevelike teže se je zopet zamejala. Kakor bi hotela smukniti iz šibkih otroških rok in sama skočiti okrog, da se pobaha: Pogledajte me, kako sem lepa. Prijeli so jo še trdneje in šli kakor v cvetni procesiji z njo po vrtu.

Na obisk so prihajali številni sosednji otroci. Butara jih je čudovito privabljala. Odprtih ust so strmeli v to neznano čudo, v našo butaro, slovensko butaro v tujem svetu. Vsak bi jo rad za nekaj časa nosil, skriti pa ni mogel želje, da bi rad svojo in bi se z njo bahal po ulici . . .

Prišla je cvetna nedelja. Otroci so ponosni vstopili v cerkev in nesli svojo butaro pred oltar. Skozi raznobarvna okna je posijalo sonce, ki je dalo butari nešteto prekrasnih barv. Takrat je postala še lepša, naravnost čudovita. Kot kraljica se je ozirala po skromnem zelenju, ki so ga drugi otroci in odrasli verniki držali v rokah.

oOo

Skoro sem pozabil na to cvetno nedeljo — da-leč je že za nami. Moji trije paglavci mi segajo že do rame in čez. Pri svojih šolskih knjigah tičijo tale trenutek, ko sem našel pod streho butaro, vso osušeno in prazno, zaprašeno in pozabljeno. Vzbudila mi je prijetne spomine . . .

Doktor Trstenjak bo tega vesel (kdo drug pa ne)

SEVEDA MISLIM TU na tistega Trstenjaka, ki mu je ime Anton in imam pred seboj njegovo knjigo MED LJUDMI. Marsikomu med naročniki MISLI ni treba tega Trstenjaka šele predstavljati. Najmanj prejemnikom najnovejših mohorskih knjig iz CELOVCA. Med njimi je tu zgoraj omenjena knjiga.

Morda je kdo od vas že kaj bral to knjigo, morda jo še bo. Tu želim posebej opozoriti na odstavek, ki ga je najti na strani 39 pod debelim naslovom: FANT IN DEKLE. Takole berem:

Prečudno je, da imamo za vsako službo in vsak poklic posebne šole in izpite, ki so neizogiben pogoj, da dobimo dostop do posameznih oblik življenja in dela, le za življenjski poklic, ki veže vse življenje, ki odloča o vsej prihodnosti, sreči ali nesreči dveh ali še več ljudi v družini ali celo mnogih rodov — pa ni ne tečajev ne izpitov.

Na vsako igro se morajo igralci s številnimi vajami pripravljati, samo za življenje v zakonu ni priprav, le v zakonsko življenje stopajo mladi ljudje brez izkušenj, docela nepripravljeni. Vsa priprava je prepuščena zgolj njim samim in njihovi osebni volji.

Dr. Trstenjak skuša v svoji knjigi na naslednjih straneh to pomanjkljivost kolikor mogoče nadomestiti. Treba je brati in razmišljati. Toda pričujoči člankar prepušča ta opravke bralcem samim. Nekaj drugega se mu zdi v tej zvezi zanimivo, vsaj za doktorja Trstenjaka razveseljivo.

Sydneyski CATHOLIC WEEKLY poroča iz škofije Rochester v državi New York. V Ameriki —

seveda ne samo v Ameriki — vedno bolj silijo v zakonski stan mladostniki, fantje pod 21. letom, dekleta pod 18.. Tudi katoličani niso dosti boljši. Sicer se mladi v takih letih po državni postavi ne smejo poročiti brez dovoljenja staršev, toda "nekako" se to dovoljenje po navadi dobi.

Za take mladostne pare — če sta katoličana — je zdaj škof v Rochestru ustanovil dosti trdo "šolo in izpite", da se izrazimo po Trstenjakovo. Vsem župnikom v škofiji je dal naslednja navodila:

1. S posebno vprašalno polo pred seboj je treba zaslišati oba zakonska kandidata, fanta posebej, dekle posebej. Vprašanja skušajo dognati, koliko se mlada človeka zavedata resnosti zakonskega stanu. Ali imata kaj smisla za naloge in odgovornosti, ki bi si jih naložila s poroko? Ko je vprašalna pola izpolnjena, mora kar najbolj jasno izkazovati mnenje mladega para o zakonskem poklicu.

2. Nato mora župnik zaslišati starše fanta in dekleta. Kako gledajo na sinove in hčérine načrte, da bi se poročila? Ali svobodno dajejo dovoljenje, ki brez njega ne more biti poroke? Ali mislijo, da sta mlada res zrela za zakonski stan in poklic? — Uspeh ali neuspeh pogovora mora župnik spet vsaj na kratko zapisati.

3. Če se župniku zdi, da je eden ali drug od kandidatov za dober zakon nezrel in je njegov značaj v čem pomanjkljiv, mora poslati enega ali oba v škofijski "Družinski center" v preiskavo. Tam ju bodo zaslišali psihiater, psiholog in socialni delavec. Napisali bodo svoje mnenje vsaj o enem, če že ne o obeh.

4. Nato mora župnik poskrbeti, da bosta fant in dekle dobila vsak zase ali skupno temeljit predzakonski pouk, ki ga oskrbi škofijski "Družinski center". Kako dolgo ta pouk traja, zavisi od okoliščin.

5. Ta točka zahteva, da zdaj župnik napiše svoje osebno mnenje o fantu in dekletu, ki si ga je nabral med temi preiskavami. Odgovori naj zlasti na vprašanje: Ali se mu zdi verjetno, da sta človeka zmožna skleniti zakon, ki bo zares trajen in trden?

6. Končno mora župnik vse spise poslati škofu, da presodi, če naj se poroka dovoli ali ne. Zadnjo besedo ima torej škof, ne župnik ali kdo drug. To

se pravi, če hoče mladi par prejeti ZAKRAMENT sv. zakona, ne le skleniti neko čisto posvetno "poroko".

Tako "šolo" in take "izpite" je vpeljal škof v škofiji Rochester, država New York. Če bodo katoliški mladi pari še in še posnemali zaletelosti nekakoliških mladostnikov, ne more biti dvoma, da bodo tudi druge škofije segle po podobnih odločbah.

Kot rečeno: Dr. Anton Trstenjak, ki najbrž že ve o vsem tem, je brez dvoma zelo vesel. Njegova misel o "šoli" in "izpiti" je vsaj deloma že dejstvo.

Ampak: ubogi župnik . . .

P.B.A.

OBISK

RODNE GRUDE

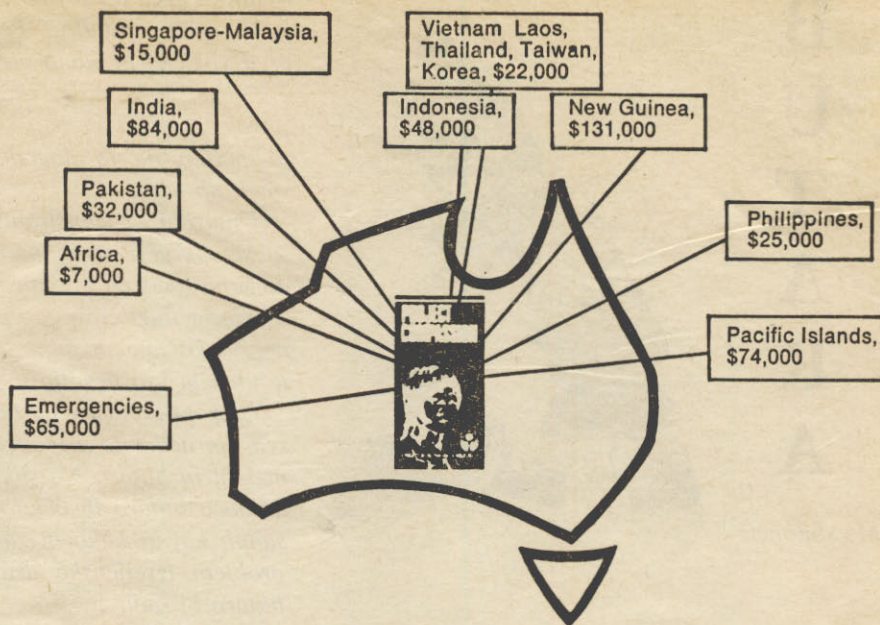
"Kaj veš, da so Slaki med nami? . . ." je šlo zadnje tedne od ust do ust po širni Avstraliji. Malo je naših izseljencev, ki bi jih ne zajela in razveselila novica o njihovem prihodu. Novoustanovljena Zveza slovenskih društev v Avstraliji s sedežem v Canberri je po svojih članih sprejela in nosila breme organizacije številnih nastopov in hvaležni smo ji za to podjetnost. Prišel pa je med nas ansambel Lojzeta Slaka pod okriljem Slovenske izseljenske matice. Matica je porabila to ugodno priliko za svoj prvi javni stik z našo avstralsko izseljensko skupino. Tako željna je bila priti med nas, da je bila voljna sprejeti celo finančno breme v slučaju, če vstopnina k prireditvam "Slakov" ne bi pokrila vseh stroškov. Res

me zanima, če bodo stroški za celotno skupino pokriti. Če sem prav poučen in če smem biti odkrit, saj smo v svobodni demokratični deželi, se mi zdi skoraj krivično, da nas delegacija Matice — kar štiričlanska — obiskuje na račun "Slakov". Njeni potni stroški bi morali biti kriti iz državnih virov, če je Matici kot državni ustanovi res toliko na tem, da nas po petindvajsetih letih skuša najti. Tako bi bilo verjetno manj skrbi pri Zvezi naših društev in tudi "Slaki" bi bili brez dvoma s tem obiskom finančno na boljšem. Izgleda pa, da drugače sploh ni bilo mogoče in bi brez teh pogojev "Slakov" v Avstraliji ne srečali.

Vsekakor, naši fantje so nas obiskali: trije z glasbili, petero z glasovi slavčkov in prijazna Jana

"RESNIČNO,
POVEM VAM:
KAR STE STORILI
KATEREMU IZMED
TEH MOJIH
NAJMANJSIH
BRATOV,
STE MENI
STORILI."

(Mt 24,40)

sodeloval. S sodelovanjem si doprinesel svoje za lajšanje svetovnih problemov in si položil svojo opeko za lepšo bodočnost sveta in sožitje med narodi. "Zrno do zrna — pogača, kamen na kamen — palača", ta naš stari pregovor tudi tukaj kaže svojo resničnost. Obenem pa si s svojim darom, če mu je bil priložen pravi namen — položil tudi opeko za svojo lastno posvetitev, saj so te postne žrtve gotovo približale Bogu.

Kako lepo se sklada naša postna akcija s Kristusovimi besedami, ki so obenem geslo melbournskega mednarodnega evharističnega kongresa: "Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil" (Jan 15, 12). Zato le vključimo "Project Compassion 1972" v svojo letošnjo duhovno obnovo. Še več: raztegnili naj bi to akcijo odpovedi, ki je obenem tako izdatna pomoč najbednejšim, preko velikonočnih praznikov prav do kongresa. Nič nam ne bo škodilo, če raste v nas zavest odgovornosti za potrebe bratov in sestra po svetu, obenem pa se v nas pogloblja duh odpovedi in žrtve. V tem dobi naše potovanje, naše romanje po

tem svetu smisel in polnost, saj se vedno bolj vraščamo v Kristusa. On naj bo resnično "naše življenje", da bo enkrat tudi "naše vstajenje". Aleluja!

Sleheri dolar lanske nabirke "Project Compassion" je odbor uporabil takole:

1. V pomoč projektom za boljšo proizvodnjo hrane — 30 centov.
2. Za vzgojo domačih poklicnih delavcev — 15 centov.
3. Za izboljšanje zdravniških in higienskih naprav — 9 centov.
4. Za izboljšanje tržnega in prometnega sistema — 8 centov.
5. V pomoč industriji malega obsega — 8 centov.
6. Za razvoj vzgoje domačih voditeljev — 12 centov.
7. Za nujno pomoč v nepričakovanih nesrečah velikega obsega — 11 centov.
8. Za administrativne in transportne stroške akcije — 7 centov.

B U T A R A

M. Simončič

KRIŽ JE Z OTROCI, a božji blagoslov prihaja z njimi v hišo, pravi slovenski pregovor. Trije so, res pravi paglavci. Maksi in Tedi sta si bratca, po velikosti in po letih pa je srednja Marija, ki ju vsestransko podpira v njuni živahnosti. Že vse popoldne so na vrtu: za grmovjem tičijo in nekaj tuhtajo. Da mora biti med njimi nekaj važnega in resnega, ni nikakega dvoma, kajti živahno mahajo z rokami sem in tja ter izmenjavajo svoja mnenja.

Cvetni teden je. Vlažno, precej hladno in čmerikavo vreme se prihuljeno plazi iz kota v kot in ponuja svojo dolgočasnost. Vse mi že prese-da, saj še sonce pase svojo lenobo in le od časa do časa pokuka izza temnih oblakov, ki prav gotovo ne prinašajo bogve kaj dobrega. Vrana sedi na plotu in se dere kot bi še ona hotela izsiliti lepše vreme. Ptici posedajo po električnem vodu in se jim niti peti ne ljubi. Nobenega pravega življenja ni, vse je tako čudno moreče in dušeče.

Na vse pretege zdeham in gledam nekam v nedogled. Vsemogoči spomini se mi pojajo po glavi, daleč v mladost segajo, v norost brezskrbnih dni me vodijo misli. Iz omotičnih spominov me nenadoma predrami ropotanje štirikolesnega vozička in glasno prerekanje naših treh paglavcev. Vsa lepota sanjavnosti obstoji v

trenutku pred menoj kot zoster, ki loči nekaj, kar je za vselej minilo. Prestrašen odskočim izpred vozička in samo gledam kaj vse to pomeni.

oOo

Spomin na ta dogodek mi še danes pričara smeh na usta.

Umazani, razkuštrani, popraskani in blatni so se takrat ustavili pred menoj. Voziček je bil do vrha naložen z vsem mogočim zelenjem.

Nisem imel časa za vprašanja in jezo. Njihova nepričakovana prošnja: "Cvetno butaro bi radi!" je umirila vso nevoljo v srcu.

Glej jih, paglavce, na tujem rojene! Z ženo sva jim nedavno pripovedovala o slovenski cvetni nedelji in butari. Na sliki sva jim kazala to našo domačo butaro in očke so jim žarele v sto vprašanjih kaj in kako in zakaj. Tu je zdaj uspeh in problem izseljenske družine obenem: "Cvetno butaro bi radi! . . ."

Žena ni bila nič manj presenečena kot jaz. Pa je kot mati z veseljem prevzela skrb. S skupnimi močmi je bila cvetna butara v nekaj urah dela gotova.

Z užitkom sem prvič v tujini gledal to našo slovensko butaro. Ah, povem vam, bila je res lepa. Kot zdravo kmečko dekle v narodni noši se mi je zdela, močna in ponosna. Pomaranče in jabolka so visela na njej, kot bi bil tam že od nekdaj njihov prostor. Barvani oblanci so bili podobni bogato okrašeni naglavni ruti. Lističi so se nabrano tiščali drug drugega, kot bi se bali, da se premislimo in jih odstranimo. Veter je zavel, da se je nevarno zamajala sem in tja. Kot nebo-gljeno dete, ki se še ne zaveda, da je rojeno in vendar komaj čaka, da bo shodilo in šlo svojo pot v življenje.

Sama sreča je sijala iz otroških obrazkov. Vzdigili so jo, a zaradi prevelike teže se je zopet zamejala. Kakor bi hotela smukniti iz šibkih otroških rok in sama skočiti okrog, da se pobaha: Pogledajte me, kako sem lepa. Prijeli so jo še trdneje in šli kakor v cvetni procesiji z njo po vrtu.

Na obisk so prihajali številni sosednji otroci. Butara jih je čudovito privabljala. Odprtih ust so strmeli v to neznano čudo, v našo butaro, slovensko butaro v tujem svetu. Vsak bi jo rad za nekaj časa nosil, skriti pa ni mogel želje, da bi rad svojo in bi se z njo bahal po ulici . . .

Prišla je cvetna nedelja. Otroci so ponosni vstopili v cerkev in nesli svojo butaro pred oltar. Skozi raznobarna okna je posijalo sonce, ki je dalo butari nešteto prekrasnih barv. Takrat je postala še lepša, naravnost čudovita. Kot kraljica se je ozirala po skromnem zelenju, ki so ga drugi otroci in odrasli verniki držali v rokah.

oOo

Skoro sem pozabil na to cvetno nedeljo — da-leč je že za nami. Moji trije paglavci mi segajo že do rame in čez. Pri svojih šolskih knjigah tičijo tale trenutek, ko sem našel pod streho butaro, vso osušeno in prazno, zaprašeno in pozabljeno. Vzbudila mi je prijetne spomine . . .

Doktor Trstenjak bo tega vesel (kdo drug pa ne)

SEVEDA MISLIM TU na tistega Trstenjaka, ki mu je ime Anton in imam pred seboj njegovo knjigo MED LJUDMI. Marsikomu med naročniki MISLI ni treba tega Trstenjaka šele predstavljati. Najmanj prejemnikom najnovejših mohorskih knjig iz CELOVCA. Med njimi je tu zgoraj omenjena knjiga.

Morda je kdo od vas že kaj bral to knjigo, morda jo še bo. Tu želim poseboj opozoriti na odstavek, ki ga je najti na strani 39 pod debelim naslovom: FANT IN DEKLE. Takole berem:

Prečudno je, da imamo za vsako službo in vsak poklic posebne šole in izpite, ki so neizogiben pogoj, da dobimo dostop do posameznih oblik življenja in dela, le za življenjski poklic, ki veže vse življenje, ki odloča o vsej prihodnosti, sreči ali nesreči dveh ali še več ljudi v družini ali celo mnogih rodov — pa ni ne tečajev ne izpitov.

Na vsako igro se morajo igralci s številnimi vajami pripravljati, samo za življenje v zakonu ni priprav, le v zakonsko življenje stopajo mladi ljudje brez izkušenj, docela nepripravljeni. Vsa priprava je prepuščena zgolj njim samim in njihovi osebnim volji.

Dr. Trstenjak skuša v svoji knjigi na naslednjih straneh to pomanjkljivost kolikor mogoče nadomestiti. Treba je brati in razmišljati. Toda pričujoči člankar prepušča ta opravke bralcem samim. Nekaj drugega se mu zdi v tej zvezi zanimivo, vsaj za doktorja Trstenjaka razveseljivo.

Sydneyski CATHOLIC WEEKLY poroča iz škofije Rochester v državi New York. V Ameriki —

seveda ne samo v Ameriki — vedno bolj silijo v zakonski stan mladostniki, fantje pod 21. letom, dekleta pod 18.. Tudi katoličani niso dosti boljše. Sicer se mladi v takih letih po državni postavi ne smejo poročiti brez dovoljenja staršev, toda "nekako" se to dovoljenje po navadi dobi.

Za take mladostne pare — če sta katoličana — je zdaj škof v Rochestru ustanovil dosti trdo "šolo in izpite", da se izrazimo po Trstenjakovo. Vsem župnikom v škofiji je dal naslednja navodila:

1. S posebno vprašalno polo pred seboj je treba zaslišati oba zakonska kandidata, fanta posebej, dekle posebej. Vprašanja skušajo dognati, koliko se mlada človeka zavedata resnosti zakonskega stanu. Ali imata kaj smisla za naloge in odgovornosti, ki bi si jih naložila s poroko? Ko je vprašalna pola izpolnjena, mora kar najbolj jasno izkazovati mnenje mladega para o zakonskem poklicu.

2. Nato mora župnik zaslišati starše fanta in dekleta. Kako gledajo na sinove in hčérine načrte, da bi se poročila? Ali svobodno dajejo dovoljenje, ki brez njega ne more biti poroke? Ali mislijo, da sta mlada res zrela za zakonski stan in poklic? — Uspeh ali neuspeh pogovora mora župnik spet vsaj na kratko zapisati.

3. Če se župniku zdi, da je eden ali drug od kandidatov za dober zakon nezrel in je njegov značaj v čem pomanjkljiv, mora poslati enega ali oba v škofijski "Družinski center" v preiskavo. Tam ju bodo zaslišali psihiater, psiholog in socialni delavec. Napisali bodo svoje mnenje vsaj o enem, če že ne o obeh.

4. Nato mora župnik poskrbeti, da bosta fant in deklica dobila vsak zase ali skupno temeljit predzakonski pouk, ki ga oskrbi škofijski "Družinski center". Kako dolgo ta pouk traja, zavisí od okoliščin.

5. Ta točka zahteva, da zdaj župnik napiše svoje osebno mnenje o fantu in dekletu, ki si ga je nabral med temi preiskavami. Odgovori naj zlasti na vprašanje: Ali se mu zdi verjetno, da sta človeka zmožna skleniti zakon, ki bo zares trajen in trden?

6. Končno mora župnik vse spise poslati škofu, da presodi, če naj se poroka dovoli ali ne. Zadnjo besedo ima torej škof, ne župnik ali kdo drug. To

se pravi, če hoče mladi par prejeti ZAKRAMENT sv. zakona, ne le skleniti neko čisto posvetno "poroko".

Tako "šolo" in take "izpite" je vpeljal škof v škofiji Rochester, država New York. Če bodo katoliški mladi pari še in še posnemali zaletelosti nekakoliških mladostnikov, ne more biti dvoma, da bodo tudi druge škofije segle po podobnih odločbah.

Kot rečeno: Dr. Anton Trstenjak, ki najbrž že ve o vsem tem, je brez dvoma zelo vesel. Njegova misel o "šoli" in "izpitih" je vsaj deloma že dejstvo.

Ampak: ubogi župnik . . .

P.B.A.

OBISK

RODNE GRUDE

"Kaj veš, da so Slaki med nami? . . ." je šlo zadnje tedne od ust do ust po širni Avstraliji. Malo je naših izseljencev, ki bi jih ne zajela in razveselila novica o njihovem prihodu. Novoustanovljena Zveza slovenskih društev v Avstraliji s sedežem v Canberri je po svojih članih sprejela in nosila breme organizacije številnih nastopov in hvaležni smo ji za to podjetnost. Prišel pa je med nas ansambel Lojzeta Slaka pod okriljem Slovenske izseljenske matice. Matica je porabila to ugodno priliko za svoj prvi javni stik z našo avstralsko izseljensko skupino. Tako željna je bila priti med nas, da je bila voljna sprejeti celo finančno breme v slučaju, če vstopnina k prireditvam "Slakov" ne bi pokrila vseh stroškov. Res

me zanima, če bodo stroški za celotno skupino pokriti. Če sem prav poučen in če smem biti odkrit, saj smo v svobodni demokratični deželi, se mi zdi skoraj krivično, da nas delegacija Matice — kar štiričlanska — obiskuje na račun "Slakov". Njeni potni stroški bi morali biti kriti iz državnih virov, če je Matici kot državni ustanovi res toliko na tem, da nas po petindvajsetih letih skuša najti. Tako bi bilo verjetno manj skrbi pri Zvezi naših društev in tudi "Slaki" bi bili brez dvoma s tem obiskom finančno na boljšem. Izgleda pa, da drugače sploh ni bilo mogoče in bi brez teh pogojev "Slakov" v Avstraliji ne srečali.

Vsekakor, naši fantje so nas obiskali: trije z glasbili, petero z glasovi slavčkov in prijazna Jana

NORTH ALTONA: Prilika za sveto spoved na **veliki četrtek** (30. marca) od 6—7:30 zvečer v cerkvi sv. Leona Velikega.

GEELONG: Slovenska spoved na **veliko sredo** (29. marca) ob sedmih zvečer v cerkvi sv. Družine, Bell Park. Tudi pred redno slovensko mašo na belo nedeljo (9. aprila) ob 11:30.

MORWELL, Gippsland: Prilika za slovensko spoved v cerkvi Srca Jezusovega na **veliko sredo** (29. marca) od 6—7:30 zvečer.

BALLARAT: Slovenska spoved v stolnici sv. Patrika v **ponedeljek** velikega tedna (27. marca) ob 7 zvečer.

WODONGA: Slovenska spoved v **torek** velikega tedna (28. marca) od 7—8 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East.

ADELAIDE, S.A.: Slovenska maša kot običajno ob **štirih popoldne** v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh, na **cvetno nedeljo** (26. marca). Prilika za velikonočno spoved od dveh do začetka maše. Pred mašo blagoslov oljk in butaric, ki naj bi jih starši napravili svojim otrokom. — Enako bo slovenska maša in spovedovanje tudi na **velikonočni ponedeljek** (3. aprila). Po maši Vstajenje z blagoslovom.

BERRI, S.A.: Slovensko mašo bomo imeli v **torek po veliki noči** (4. aprila) zvečer ob pol osmih. Velikonočno spovedovanje eno uro pred mašo. Lepo prosim, pridite pravočasno!

WHYALLO, S.A., bo ali pa je že obiskal Father Mikula na poti proti Zapadu.

ŠE NEKAJ O POKOJNEM P. ODILU

“GLAS SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE” v Argentini se je v letošnji januarski številki spomnil pokojnega p. Odila, ki ga je večina bravcev poznala. V klenih besedah je osvetlil njegovo kulturno življenjsko delo. Takole piše:

Na lansko vigilijo Vseh svetnikov je pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, kamor je šel nabirat poslednje utrinke svoje večerne zarje, v miru zaspal v frančiškanskem samostanu velik prijatelj Slovenske kulturne akcije frančiškan **p. ODILO HAJNŠEK**. Duhovnik-svetovljan z velikimi delovnimi zamahi je v mnogočem zatrdno povezan z rastjo mlade slovenske kulturne generacije v letih na predvečer druge vojne in med revolucijo na Slovenskem. Iz vrst njegovih Frančiškovich križarjev so izšli mnogi slovenski kulturni delavci ustvarjalci, ki so se plodno uveljavili v teh letih doma in na tujem: duhovnika Janez in Tomaž Ogrin, gledališčnika Nikolaj Jeločnik in Jože Rus, arhitekt Marjan Eiletz, slikar Jože Debeljak, pesnik Mitja Šarabon in še prenekateri: mnoge mlade talente iz Odilovega kroga so pokosile kroglice komunističnih mitraljezov pri krvavem obračunu junija 1945 . . .

Pater Odilo je znal pobuditi mnoge talente, ki jim je dal možnosti ustvarjanja na takratnem Frančiškanskem odru v Ljubljani (danes Mestno gledališče ljubljansko), v Cvetju z vrtov sv. Frančiška, ki mu je bil urednik, v moškem pevskem zboru, ki ga je bil ustvaril in ga je z uspehom vodil muzikolog p. Ačko, s prirejanjem tečajev, razstav, gostovanj po Sloveniji. Po vojni je iz ZD dobavil prve stroje za obnovljeno celovško Mohorjevo družbo. Od rojstva Slovenske kulturne akcije je bil vse do svoje smrti njen podpornik in naročnik njenih knjižnih izdaj. Zvest ji je ostal pred leti ob znani krizi, ko so jo zapustili nekateri njegovi duhovski sobratje. V slovensko kulturno zgodovino bo šel kot vreden zbiratelj in publicist slovenske božjepotne literature, narodnih že skoraj pozabljenih nabožnih pesmi, ki jih je zapisoval in priobčal, kot vnet pospeševatelj in nad vse prizadeven pobornik za beatifikacijo obeh slovenskih kulturnih velikanov škofov A. M. Slomška in Friderika Barage, pa kot vsestranski podpornik slovenske zdomske ustvarjalnosti in dejavnosti.

Bog mu poplačaj njegovo bogato in vredno zemsko setev!
—nj.

Iz pod Triglava

MARIBORSKA ŠKOFIJA in z njo vsa Slovenija je v decembru čestitala škofu Maksimiljanu Držečniku za 25-letnico zveste pastirske službe. Četrto stoletja je minilo 15. decembra, kar je bil v Mariboru posvečen v škofa in si za svoje apostolsko delo izbral geslo: **Z nami Bog in Njegova Mati!** Vsa leta ga odlikujeta velika duhovna širina in neomajno zaupanje. Tudi težke preizkušnje prvih povojnih let ga niso potlačile, ostal je pokonci mož, s pogledom naprej in navzgor. — Tudi avstralski Slovenci se z veseljem pridružujemo domovini in kličemo jubilantu: Na mnoga zdrava leta v službi Bogu in narodu!

AMERIŠKI VESOLJCI Apola 15, ki se lahko pohvalijo z najdaljšim bivanjem na lunini površini, so si med svojim obiskom Jugoslavije v januarju izbrali Bled za štiridnevni počitek. David Scott, Alfred Wordon in James Irvin s svojimi soprogami so bili gostoljubno sprejeti z narodnimi nošami in s starim slovanskim običajem: kruhom in soljo. Gorenjci so jim dali v dar izdelke kropskih kovačev.

“NAŠA DRUŽBENA OBČILA, kakor radio in časopisi so poročali o množičnem prihajanju zdomecev za **novoletne** praznike. Toda naši rojaki so prišli domov tudi za **božične** praznike, ki jih tujina praznuje. Njihovi vrstniki-delavci v domovini pa niso praznovali božiča s prostim dnem. Mislim, da se je vredno zamisliti ob teh dejstvih. Ali niso prvi in drugi jugoslovanski oziroma slovenski državljani? Ali niso prvi kot drugi prispevali za socialistične družbene odnose v domovini? . . .” Takole piše in se sprašuje v “Družini” Mirko Plevčak po letošnjih božičnih praznikih. Z njim se verjetno sprašujejo tisoči vernih Slovencev in ugibajo, če bo novi zakon o verskih skupnostih upošteval njihovo željo. — Tudi izseljenci čakamo, kdaj bo padla spet drobtinica iz pogrnjene mize — priznanje božiča za prosti dan. Saj je zadnji čas toliko poudarjanja verske svobode v naši preizkušeni domovini.

V CELOVCU se ulica, ki pelje mimo glavne pošte, imenuje “Pernhartgasse”. Ime kar nič ne diši po kakem slovenstvu. In vendar koroški mesečnik **DRUŽINA IN DOM** za 100-letnico smrti tega Pernharta

lansko leto na drobno opisuje, kdo je bil ta mož. Bil je koroški Slovenec in se je še pozno v življenju sam podpisoval Markus **PERNAT**. Rodil se je leta 1824 v Grabštanju, v vaško šolo je hodil v Tinjah. Že kot otrok je razodeval izreden talent za slikanje, posrečilo se mu je, da so ga dali v slikarske šole in še danes je znan kot eden največjih koroških in sploh evropskih slikarjev. Umrli je komaj 47 let star, pa je zapustil 1200 oljnatih slik iz narave, pa še nešteto drugih risb. Več Pernatovih slik je tudi v Narodnem muzeju v Ljubljani.

“DRUŽINA IN DOM”, zgoraj omenjeni celovski mesečnik, piše tudi o čebuli in česnu. Pove nam, da sta čebula in česen izredno učinkovita domača zdravstvena pripomočka. Na primer: Čebulo bi morali jesti vsi, ki imajo sladkorno bolezen. Čebula je lahno, pa zanesljivo odvajalno sredstvo. Česen morajo uživati tisti, ki imajo preveč želodčne kisline. Česen priporočajo zdravniki proti poapnenju žil in boleznim srca. Da po uživanju teh zdravil ne puha iz ust naprijeten duh, popij nekoliko mleka ali užij žličico medu.

“EKUMENSKO” SVETO PISMO bodo izdali v Sloveniji približno v enem letu. Uporabljali ga bodo lahko katoličani, evangeličani in še drugi kristjani. Izšlo bo celotno, obe zavezi, v eni sami knjigi na silno tankem papirju. Opombe pod tiskom sestavljata katoliški profesor Aleksič in evangeličan, luteran Miselj. Knjigo bo založila Britanska biblična družba in bo stala le kakih 40 dinarjev.

DVOJEZIČNI NAPISI v tržaški okolici za označbo raznih krajev prihajajo vedno bolj v poštev. To je Slovincem v veliko zadoščenje in veselje. Zlasti v devinsko-nabrežinski občini so napisi zelo očitni, na velikih tablah in — lahko se reče — v pravilni slovenščini. Tudi tržaška pokrajina sama je vsaj začela postavljati dvojezične napise, vendar nekam manj zadovoljivo. Tako pravi poročilo. Slovenci pravijo: za začetek je kar dobro, vztrajali pa bomo na tem, da bodo napisi točni in dovolj vidni po vsem Tržaškem.

O SLOVENIJI JE ZAPISANO v poročilu iz Londona: Nekdaj tako bogate in ponosne kmetije so propadle in ni dovolj pridelka. Vlada spoznava velike napake, katere je povzročila kmetijstvu v 25 letih in si prizadeva vse to popraviti. V zapuščene kmetijske predele ponekod prihajajo bratje z juga in tam kar dobro uspevajo.

LJUBLJANSKI “PAVLIHA” je pri nekom zaupno poprašal: Ali se strinjaš z mnenjem, da same resolucije o potrebi odgovornosti niso dovolj? Vprašani mu je odgovoril: Seveda imaš prav. Jaz bi dodal še malo ričeta. — Isti “Pavliha” tudi ugotavlja: Nekateri naši ljudje so na poti v boljše življenje prišli že do Nemčije. — In: Mnogim bi bilo lepo, če bi ne bilo drugim še lepše.

NAD VHODOM v frančiškanski samostan v Novem mestu na Dolenjskem je vklesana v kamen letnica: 1472. Torej obhaja samostan letos pol tisočletja obstoja. Za samostansko cerkev pa pravijo zgodovinarji, da je še starejša. Tudi frančiškani so prišli v mesto že tri leta pred gornjo letnico. Brez dvoma so dali Frančiškovi sinovi s svojim petstoletnim delom mestu in okolici svoj pečat. Posebno zgodovinsko poglavje

pomeni frančiškanska gimnazija, ki je lani dopolnila 225 let. Seveda ni več v rokah frančiškanov, so pa iz nje izšle mnoge markantne osebnosti polpretekle in pretekle dobe. Tudi pesnik Oton Župančič, bivši gojenec novomeške frančiškanske šole, je v svojih pogovorih večkrat spoštljivo omenjal svoje učitelje-frančiškane kot može plemenite kulture.

NOVO MESTO S SAMOSTANOM

(SLIKAL BOŽIDAR JAKAC)

Vstajenje tu in tam

*Pri vas doma zdaj snežec se topi,
brsti drevo, trobentica cveti.
Čez polje veje topel veter plah,
velika noč svetlika na gorah . . .*

*A tu jesen je . . . Grozdje zrelo že,
na tratah listje zrumenelo vse . . .
V oči nas grizka mrzel veter suh,
iz skrinje jemlje babica kožuh . . .*

*Vstajenja praznik isti tu in tam!
O, da bi srečo nosil vam in nam —
in da bi kmalu tisti veter bil,
ki vam in nam solze bi posušil!*

ANTON NOVAČAN

SAVEL IN BARNABA NA CIPRU

Po Svetem Duhu torej poslana sta prišla v Selevcijo, od ondod pa odplula na Ciper. Ko sta prišla v Salamina, sta oznanjevala božjo besedo v judovskih shodnicah; za pomočnika sta imela tudi Janeza. Ko sta prehodila ves otok do Pafa, sta našla nekega judovskega vražarja in krivega preroka, z imenom Barjezu, ki je bil pri cesarskem namestniku Sergiju Pavlu, pametnem možu.

Ta je poklical Barnaba in Savla in je zaželel slišati božjo besedo. Toda vražar Elima — to namreč pomeni njegovo ime — se jima je ustavljal in je skušal namestnika od vere odvrti. Pavel pa, tudi Pavel imenovan, je poln Svetega Duha vanj uprl pogled in rekel:

“O ti, vsakršne hudobije poln, hudičev sin, sovražnik vsake pravičnosti! Ali ne boš nehal Gospodovih ravnih potov izkrivljati? Glej, Gospodova roka je zdaj zoper tebe; oslepel boš in za nekaj časa ne boš videl sonca.”

V tem hipu sta padla nanj mrak in tema in taval je okrog in iskal, kdo bi ga za roko vodil. Ko je namestnik videl, kaj se je zgodilo, je veroval in se Gospodovemu nauku čudil.

V PIZIDSKI ANTIOHIJI

Pavel in njegova spremljevalca se odpelali s Pafa in prišli v pafilsko Pergo. Janez pa se je od njiju ločil in se vrnil v Jeruzalem. Sama sta šla iz Perge dalje in prišla v pizidsko Antiohijo. Sobotni dan sta prišla v shodnico in se usedla. Po branju iz postave in prerokov so jima načelniki shodnice sporočili:

SKUŠAJMO JU SPREMLJATI

Od tu naprej je v knjigi APOSTOLSKA DELA skoraj samo popisovanje misijonskih potovanj sv. Pavla in spremljevalcev. Ko beremo v knjigi, kod ga je vodila apostolska pot, je prav koristno, če imamo pred seboj zemljepisno mapo tistih krajev. Naša tu zgoraj ni ravno najboljša, vendar bo bralcu v pomoč. V desnem kotu spodaj je Jeruzalem, v levem zgoraj Rim. Po tem ozemlju se suče Pavlova pot, ki jo je vsaj deloma prehodil trikrat.

V pričujočem poglavju je popis prve Pavlove poti. Vsi kraji, ki jih pisatelj omenja, so zgodovinsko dobro znani in nekateri še danes obstajajo, čeprav pod drugačnimi imeni. Otok Ciper ima še vedno isto ime in ves svet ve, v kakšnih težavah — političnih in narodnostnih — živijo ljudje na njem.

Za izhodišče svojega misijonskega dela na otoku sta imela judovske shodnice, kjer sta se ustavljala ob sobotah. Pisatelj Luka ne pove, da bi bila imela med Judi kaj dosti uspeha, za vero sta pa pridobila pogana, rimskega namestnika Sergija Pavla.

V MALI AZIJI

Od tega poglavja naprej ni več govora o Savlu, do kraja se je spremenil v Pavla. Barnaba ostaja vseskozi kot Barnaba. Tretji, ki ga prejšnje poglavje imenuje njunega “pomočnika”, je

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

“Brata, če imata kakšno spodbudno besedo za ljudstvo, govorita!”

Pavel je vstal, dal znamenje z roko za mir in rekel:

“Izraelci in vi, ki se Gospoda bojite, poslušajte! Bog tega naroda, Bog Izraela, je izvolil naše očete in povišal ljudstvo, ko je bivalo v egiptovski deželi, in jih je od tam z vzdignjeno roko vodil. Kakih štirideset let je imel z njimi v puščavi potrpljenje.

“Ko je pa pokončal sedem narodov v deželi kanaanski, jim je v delež dal njih zemljo: po približno štiristo petdesetih letih. Potem jim je dal sodnike do preroka Samuela. Od tedaj so pa zahtevali kralja in Bog jim je dal za štirideset let Savla, Kisovega sina, moža iz Benjaminovega rodu.

“Ko ga je odstavil, jim je za kralja obudil Davida, o katerem je pričal: Našel sem Davida, Jesejevega sina, moža po svojem srcu, ki bo izvrševal vse moje želje. — Iz njegovega rodu je Bog poslal Izraelu Jezusa Odrešenika, kakor je bil obljubil; pred njegovim prihodom pa je Janez oznanjal vsemu izraelskemu ljudstvu krst pokore.

“Ko je Janez končaval svoj tek, je govoril: Nisem tisti, za kogar me imate; a glejte, za menoj prihaja ta, ki mu nisem vreden odvezati obuvala z nog.

“Bratje, sinovi Abrahamovega rodu, in kar je med vami bogaboječih! Vam je poslana beseda odrešenja. Tisti namreč, ki prebivajo v Jeruzalemu, in njih poglavarji, ga niso spoznali in so s svojo sodbo dopolnili govore prerokov, ki se vsako soboto bero. In čeprav niso našli nobene smrti vredne krivde, so od Pilata zahtevali, naj ga da usmrčiti. Ko pa so dopolnili vse, kar je o njem pisano, so ga sneli s križa in položili v grob. Toda Bog ga je obudil od mrtvih; več dni se je prikazoval tem, ki so bili prišli z njim iz Galileje v Jeruzalem in ti so zdaj njegove priče pred ljudstvom.”

tisti Janez, ki sta ga pred časom prav ta dva privedla iz Jeruzalema v Antiohijo in je najbrž poznajši evangelist Marko. Zakaj se v pričujočem poglavju ločuje od ostalih dveh in se vrača v Jeruzalem, ni povedano. Ne moremo si misliti, da bi bil nepokoren, saj se je svojevoljno pridružil v Antiohiji Pavlu in Barnabu, mogel se je tudi svojevoljno ločiti od njiju. Vendar bomo pozneje brali, da Pavel s tem ni bil ravno zadovoljen . . .

S Cipra sta torej Pavel in Barnaba sama nadaljevala pot proti severu. Iz mesta Perge v pokrajini Pamfilija sta dospela v drugo Antiohijo v provinci Pizidija. Njene razvaline kažejo še danes, mesta pa ni več. Vsi ti kraji so bili po tedanjem pojmovanju dosti daleč drug od drugega. Kako so misijonarji potovali, je vprašanje zase. Čez morje seveda z ladjami, ki so poleg raznega trgovskega blaga sprejemale tudi potnike in z veliko počasnostjo merile morske daljave.

Po suhem — gotovo že preko otoka Cipra — je bilo treba stopati peš in prenočevati kjer koli. Le tu pa tam je bil morda na ponudbo prevoz na kolesih z vprego. Enako je moralo biti v Mali Aziji, verjetno še slabše. Ko pisatelj molči o času, ki sta ga Pavel in Barnaba — na Cipru tudi Janez — porabila iz kraja v kraj, si dandanes pač niti približne slike ne moremo napraviti.

Po prihodu v novo Antiohijo — prva pot v shodnico! Ondotni Judje so ju kot rojaka iste krvi lepo sprejeli. Brez obotavljanja so jima dali tudi besedo, kakor je bila navada, če je neznani Jud iz tujine prišel v kako judovsko naselbino. Prišleca sta to pričakovala in Pavel je povzel besedo z dobro premišljenim govorom. Zelo na kratko ponovi staro judovsko zgodovino, ki zdaj sicer nima več kaj prida pomena, toda iz nje je tako naraven prehod v oznanjevanje Jezusa Kristusa.

(Dalje v aprilu)

IZ NAŠE AFRIKE

Zadnjič nam je p. Hugo opisal, kako je misijonski tovornjak žalostno končal življenjsko pot. Našel je svojo "smrt" pod kamionom, ki je vozil na napačni strani "ceste". P. Hugo nam je razložil, kako važno je pri misijonskem delu transportno sredstvo. Isto je pisal tudi v domovino in Ljubljana, kjer je v Šiški svoj čas kaplanoval, je prisluhnila njegovim klicom SOS. Po zadnjih poročilih so misijonarjevi številni prijatelji začeli zbirati za nov tovornjak. Kako daleč so prišli z nabirko in če bodo sploh prišli do konca visoke številke, mi ni znano. Vsekakor patru rade volje prepustimo, da tudi od naših nabirk vzame za kak "vijak novega avta". Razumemo, da je vozilo misijonu nujno potrebno.

Tako je naš posinovljenec za nekaj časa moral zamenjati avto z bicikljem, v kolikor ga more uporabljati. Vsaj za gotove dostopne kraje je boljše kot pa noge. Zamenjal pa ga je tudi — za bolniško posteljo in to je bil glavni vzrok, da se že tako dolgo ni oglasil. To smo zvedeli mimogrede in ne od njega, zato nam ni znan vzrok bolezni ter koliko časa je bil v bolnišnici. Vsekakor mu želimo obilico zdravja, da bo lahko nemoteno nadaljeval misijonsko delo.

Je pa pri vsem tem p. Hugona doletelo tudi posebno veselje: v januarju je dobil pomočnika. Njegov slovenski redovni sobrat, **p. Evgen Ketiš**, mu je šel na pomoč. Doma je od Sv. Trojice v Slovenskih goricah in je zapel novo mašo leta 1955. Tudi on je nekaj časa mislil na delo med avstralskimi Slovenci, končno pa je zaprosil za Afriko in uspel. Nekaj mesecev se je v Parizu pripravljaval s tečajem francoskega jezika. Za božič nam je pisal od tam, 20. januarja se nam je pa že oglasil iz misijona p. Hugona. Kaj zanimivi so njegovi prvi vtisi, ki nam jih sporoča v

svojem pismu: "... Prispel sem na cilj. Kakšno nasprotje se je pojavilo med tem, kar sem videl tu v teh nekaj dneh in med raznimi diapozitivi in filmi, ki sem jih mogel gledati pred odhodom iz Evrope in v krasnih Kodak-barvah zakrivajo resničnost. Severni Togo, kjer je naš misijon, je vse kaj drugo kot romantika. To je dežela, ki se dotika največje puščave. Vožnja po cestah, ki se vijejo po nepreglednih pustih krajih, je bolj akrobatika — pogosto čutiš želodec v grlu. Najboljši šofer ter dobro vozilo zdržita komaj tri leta — po treh letih sta oba kripelj. Tako nekako mi je povedal spremljevalec. Sedaj razumem, zakaj naš škof p. Bartolomej Hanrion O.F.M., ki vodi severni del Toga, po treh ali štirih letih zahteva za vsakega misijonarja nekaj mesecev oddiha v domovini, pa čeprav je to združeno z novimi stroški. Kande pa je še posebno težak misijon. Ob prihodu sem nisem našel doma ne p. Hugona in ne p. Frančiška — oba sta v bolnišnici, eden bolj bolan kot drugi ... Skozi Togo zdaj delajo lepo asfaltirano cesto in z njo bo imel misijonar vsaj dobro in lažjo zvezo z jugom za dobavo hrane in raznega materiala. Seveda pa se bo s tem razvil turizem, ki se tako rad pokaže v vsej romantiki ob lepih cestah, misijonar bo pa še bolj čutil strašno bedo zaledja ..."

Upamo, da se nam bo do prihodnje številke tudi p. Hugo spet kaj oglasil. P. Evgen nam pošilja njegove pozdrave iz bolniške postelje, obenem pa izraža svoje upanje, da bo tudi on deležen naših molitev in žrtev ter seveda prepotrebnih sredstev za misijonsko delo. Kaj bi mu mogli odreči? Zato Melbourne kliče Sydney na korajžo: **Mi smo posinovili p. Hugona, vi pa dajte p. Evgena!** Bomo videli, kdo bo koga prekosil v nabirkah za naš slovenski misijon v Afriki. Velja?

NAŠE NABIRKE

DAROVI ZA SKLAD "MISLI":

\$14.- Vlado Puc; \$7.- Marjan Lauko, Stanislav Samsa; \$5.- Janez Klinar, Cvetko Falež; \$4.- Alojz Obreza; \$3.- Karl Mezgec, Stanko Pevc, Ivan Kovačič, Gašper Jug, Alojz Žagar, Roman Uršič, Agata Schuller, Marcela Bole; \$2.- Marija Nekrep, Štefan Toplak, Tinka Urh, Anton Gjerek, Ivan Frank, Ana Sertič, John Mihič, Adolf Peršič, Mirko Godec, Alma Štefanič, Marta Veljkovič, Jože Zupančič, Lojze Drvodol, Franc Štrubelj, Slavko Drezga, Josip Rupnik, Alojzija Žakelj, Valerija Pančur, Ivan Plesničar, Franc Petelin, Zora Uljanič, Bogomir Krševan, Dušan Rudolf, Janez Kucler, Marija Habenschuss; \$1.- Peter Brižal, Boris Dolmark, Vinc Mavrič, Ana Campaner, Vincenc Mrzel, Viktor Lauko, Janez Rotar, Marija Kogovšek, Peter Lenarčič, Janez Krajnik, Milan Kavič, Frančiška Veber, Marija Zai, Jože Slavec, Graziano Smotlak, Max Namestnik, Bruno Bolko, Jože Grilj, Štefka Tomšič, Vera Mukavec, Anton Skok, Marjan Vihtelič, Leopold Bajt, Vida Hlastec, Zora Svetina, Marija Peršič, Jožefina Braletitch.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA — \$5.- Roman Uršič; \$4.- Cvetko Falež; \$2.50.- Leopold. Bajt; \$2.- Agata Schuller.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA — \$20.- Agata Zupanič; \$18.- Julka Mrčun; \$6.- Zora Svetina; \$5.- Roman Uršič, Alojz Žagar (S.A.); Cvetko Falež (ACT); \$3.- Anton Cevec, G. & I. Grant; \$2.60.- Rikarda Kolojini; \$2.50.- Marija Radin; \$2.- N. N. Kew, Leopold Bajt (ACT), Jože Tomažič, Agata Schuller (NSW).

FRANČIŠKOVA MLADINA — \$10.- "Misli".

Kot je v prejšnji številki omenil p. urednik, smo zaključili naše večletno in uspešno zbiranje za SLOVENIK. Tako je tudi Peta celina doprinesla svoj delež k tej važni narodni ustanovi v Rimu. Čim pride obljubljeni seznam darov, ga bomo objavili v Mislih. Bo zanimiva primerjava, koliko smo nabrali z ozirom na druge skupine slovenskih izseljencev. Naj na tem mestu izrečem še enkrat iskrena zahvala vsem, ki ste pri tej važni akciji sodelovali.

S to številko "Misli" bi začeli NOVO NABIRKO, katero bralcem in naročnikom toplo priporočam. Za FRANČIŠKOVO MLADINO gre, za slovenske fante, ki se v domovini kot mladi frančiškanski študentje pripravljajo na duhovniški poklic. Med njimi so tudi **bodoči duhovniki med avstralskimi Slovenci**, saj je slovenska frančiškanska provinca prevzela skrb za dušno pastirstvo izseljencev Pete celine. Frančiškovi sinovi so prvi prišli za Vami v Avstralijo, štirje še delujemo, za bodočnost pa nam je obljubljen dotok mladih moči, da Avstralija ne bi ostala brez slovenskih izseljenskih duhovnikov. Provincija vzdržuje 35 klerikov in gojencev serafinskega kolegija in kot nam poroča p. provincial, skupni možni prispevki redovnih hiš po domovini ne zadoščajo niti za prehrano. Zato so za vzdrževanje redovne mladine začeli tudi s posebno letno nabirko po frančiškanskih cerkvah. Prav je, da priskočimo na pomoč s svojo akcijo ter si tako nekako zagotovimo bodoče izseljenske duhovnike. Kajne, da boste sodelovali po svojih močeh? Sleherni dar za Frančiškovo mladino bo Gospod žetve po svoje povrnil, od strani našega lista pa vsem darovalcem že zdaj iskrena zahvala.

Za FRANČIŠKOVO MLADINO naj danes nabirko začno "Misli" s svojim darom: **deset dolarjev**.

Teh velikonočnih dobrot pa v Afriki ne bodo imeli . . .

3. BERAČ IN SIROTA

OSEM DNI PO SEMNJU v Kranju so na dražbi prodajali Šimnovo posestvo na Otoku. Že na vse zgozdaj so se zbirali ljudje okoli ponosne hiše. Od blizu in od daleč se je zbrala ogromna množica. Vsi so hoteli vedeti, v čigave roke bo prišla ta velika kmetija, ki je bila največja v vsej vasi in še daleč naokoli.

"Daleč jo je privozil Šimen", je govoril stari Jernač. "Največja kmetija na vasi, pa jo je pognal po grlu".

"O ti moj ljubi Bog", je zdihovala Strojova Špela. "Pa je bil tako razumen fant, ko je prevzel posestvo. Kdo bi bil kaj takega pričakoval!"

"Sama mešetarija ga je zapeljala. Odkar je začel hoditi po semnjih, mu je začel grunt narazen lezti."

"Le čemu se je tega lotil? Mar mu je bilo treba?"

"No, treba mu zares ni bilo. Takšno posestvo, lepe njive, zarasle šume, razsežni travniki; v sanjah bi bil lahko na njem gospodaril, če bi bil ostal pameten. Tisto figo dolga, kar ga je imel, bi bil mimogrede poplačal. Pa ga je satan premotil, da se je vdal Petaču in začel z njim po sejnih laziti. Seve, Petaču je dišala pijača, pijancu nesramnemu, ki sam ni imel kaj izgubiti, da ga je zavedel s seboj na kriva pota in potem za njegove denarce pil po gostilnah. Če bi bil Šimen malo manj radodaren, bi se stari cigan gotovo ne bil toliko pulil za njegovo družčino. Bog ve, kakšne plače mu je slikal, da ga je pridobil na svojo stran. In Grogga, revež lahkoverni, je mislil, da bo zdaj na mah obogatel in se znebil vsega dolga".

"Je že tako: ljudje nimajo nikoli dosti. Čim več kdo ima, tem več hoče imeti".

ŠIMNOV LIPE

Napisala Krista Hafnerjeva

Risbe: Maksim Gaspari

POVEST

(Nadaljevanje)

"Pa na mešetarijo se vrže! Že rajna mati so pravili: kar mešetar zasluži, sproti zapije. Tako je s kupčijo: za likof je vedno pijača, pa se je navadiš kot berač malhe. Pijača je še vsakega zdelala".

"Meni se le žena smili, Lucija, ta uboga reval!"

"Ona tega res ni zaslužila. Trudila se je in garala, kolikor so ji dale moči, no, pa saj vemo kako je, če gospodarja ni pri hiši. On vse dni z doma, ona pa sama s posli ni bila kos. Tako je moralo vse iti v nič. Čudno, da se je še tako dolgo zavleklo."

"Kaj bodo pa zdaj počeli? Sveti Bog, mar bodo šli beračit? Pa iz take hiše!"

"Ne bom dvakrat rekel, da jih ne bo še občina imela na glavi. Saj vemo, kako je: pijanec se spreobrne, kadar se v jamo zvrne. Stari se delu nikoli več ne bo privadil. Lipe je pa še premlad, da bi bil za kako rabo."

"A, Lipe! Potepenec! Vsa vas ga je polna. Kjer je med otroci kak pretep ali kaj drugega narobe, povsod je Lipe zraven. Že zdaj se vidi, da se bo po očetu vrgel. Zadnjič so pravili, kako se je v Kranju napil. V dušku je izpraznil kozarec in potem je bil pijan kot krava. Tak smrkavec! Uboga mati, ki ima takega sina!"

Ta razgovor je slišal Lipe. Že na vse zgodaj je bil vstal, ko je bila še tema in še preden so začeli prihajati prvi ljudje. Sedel je ob odprtem oknu, gledal mater, ki je sedela za pečjo in bridko ihtela. Ves čas se ni ganil.

Ko je pa slišal svojo obsodbo iz tujih ust, ga je vrglo s sedeža. Skrival se je splazil iz hiše preko dvorišča v živo mejo za vrtom. Tam je ležal ves dan. Mislil je, da mora od sramote in žalosti umreti. Tam pred hišo je pel boben, birič je s hripavim glasom izkliceval cene, njemu pa je neprestano pozvanjalo v ušesih: berač, berač! In še: lopov, lopov, lopov! Potem pa se je ta godba zmedla in iz vsega je slišal samo še eno: pijanec, pijanec, pijanec! Tiščal si je ušesa, grebel glavo v zemljo, toda še vedno je slišal Jernača in Špelo, ki sta se pogovarjala pred hišo. Iz šundra in trušča, ki je vrvel pred hišo, so udarjali na ušesa le eni zvoki: Pijan ko krava, pijan ko krava!

dosedaj še ob strani stali, da se tudi oni pridružijo darovalcem. Važno bo tudi, da ostanete cerkvi zvesti v bodoče. Zakaj gradbenik s svojimi rokodelci bo odšel iz Merrylandsa, pustil pa bo za seboj dolg, ki bo \$32.000. Tako bo moja in vaša skrb dvakrat na leto spraviti skupaj po \$4.000 za odplačilo na dolgu; to se bo vleklo osem let. Vsaj tako je predvideno. (Čeprav na tihem upam, da bomo preje kot v osmih letih izplačali vse).

To pot se pa obračam tudi na vse rojake širom Avstralije in kjerkoli izven nje, naj nam priskočijo na pomoč pri našem naporu, da si zgradimo čimpreje cerkev. Verjetno bo marsikdo mislil in rekel: Zakaj naj pomagam cerkvi, ki mi ne bo služila, saj živim na drugem koncu Avstralije?! Naj si jo sami Sydneyčani zgradijo, če jo hočejo imeti! — Vendar bodo rojaki pokazali duha skupnosti, če bodo tudi od drugod poslali darove. Saj smo vsi Slovenci in velika večina od nas katoličani. Ko so Melbournčani pred leti gradili svojo cerkev, smo jim tudi mi in drugi rojaki pomagali z darovi in prostovoljnim delom. (Vem za nekaj posameznih slučajev, da so rojaki iz Sydneya tudi z rokami pomagali pri gradnji melbournske slovenske cerkve.) V slogi je moč! Vsi za enega in eden za vse!

Od zadnje številke "MISLI" (ob koncu januarja) pa do 24. februarja smo prejeli 29 posameznih darov za cerkev v skupnem znesku \$680. Najmočnejši dar je bil \$300, najmanjši pa \$1. Vsi so dobrodošli! Vsak dar od \$2 naprej je takse prost in vsi dobrotniki bodo koncem finančnega leta prejeli potrdila. — Bog plačaj vsem dobrotnikom. Sestre bodo še pred veliko nočjo opravile zanje uro molitve pred Najsvetejšim, jaz pa bom v marcu in aprilu zopet zanje maševal.

P. VALERIJAN

Vljudno vabljeni na tradicionalno

PIRHOVANJE

Velikonočni ponedeljek, 3. aprila

PADDINGTON TOWN HALL
(Oxford St. & Oatley Rd.)

Godba "JADRAN", dobra postrežba

Dobiček za slovensko cerkev

Začetek prireditve od 4.30 pop., konec ob 9. uri zvečer.

P. Valerijan

† ALBIN HLAŠTEC

V ponedeljek dne 7. februarja je preminul v Canberri tragične smrti komaj 30-letni rojak ALBIN HLAŠTEC. Rojen je bil v Zrečah pri Slovenskih Konjicah. Poročen je bil z Vido, roj. Pongrac. Živel je v Higgins, A.C.T. — Doma zapušča še očeta, sestro in brata. Pogrebna sv. maša ob lepi udeležbi rojakov je bila zanj opravljena v četrtek, 10. februarja v St. Christopher's Cathedral, Manuka. — Vdovi, hčerki in sorodnikom doma iskreno sožalje ob prerani smrti Albina. Naj mu bo lahka avstralska zemlja. Spomnimo se pokojnika v molitvi. R.I.P.

"Zanima me, ali naš tisk iznenada posveča toliko pozornosti našim delavcem v tujini in izseljencem iz patriotizma ali zaradi povečanja devizne naklade."

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"Kmetijske zadruge imajo nesrečno roko že zaradi imena, saj so bile bolj kot za kmete narejene za druge."

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"V Ameriki imajo vsaj Kip Svobode, pri nas smo jo pa pokopali, ne da bi ji postavili spomenik."

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"Jaka, zdi se mi, da sem slišala ropot spodaj v kuhinji. Pojdi no pogledat, če so morda tatovi!" je žena sredi noči prebudila moža.

"No ja, pa grem!"

Ona pa za njim: "Če te ne ubijejo, mi nazaj grede prinesi tisti košček torte, ki je še v hladilniku!"

"Pa nikar ne povej moji ženi, da si mi posodil sto dolarjev!"

"Ne bom, če ne boš ti povedal moji, da sem imel toliko denarja pri sebi."

Bivši urednik p. Bernard je v lanskem letniku "Misli" nekajkrat objavil smešnice o Ribničanih. Lepega dne pa je dobil jezno pismo, ki se je glasilo nekako takole: "Gospod urednik, tudi jaz sem doma iz Ribnice! Če se ne boste nehal norčevati iz naš poštenih Ribničanov, bom nehal brati vaš list pri svojem prijatelju Nacetu . . ."

Z Vseh Vetrov

V ADELAIDI, S.A., imajo komunista za katoliškega nadškofa, vsaj nekaterim "vernikom" se tako zdi. To je povedal sam nadškof Gleeson v neki pridigi kmalu po novem letu. Bil sem močno začuden, je rekel nadškof, ko so me ljudje obkladali s komunistom in še drugačnimi priimki, ki jih na tem mestu — spred oltarja — ne bom ponovil. Zmerjali so me zato, ker sem že med letom večkrat odločno govoril, kako je treba ščititi pravice drugih ljudi. In vendar je to temeljna krščanska dolžnost, potegovati se za pravice sočloveka. Bodi človek bele ali črne kože, človeške pravice imaš in nikdo ti jih ne sme kratiti.

"ČE HOČEŠ MIR, pripravljaj vojsko". To je star izrek, ki se najbolje sliši v latinščini: Si vis pacem, para bellum! Izrek je menda tudi res nastal v ustih starih Rimljanov, ki so bili v prvi vrsti vojaški narod. Izrek ni propadel z razpadom njihove nekdaj tako mogočne države, podedovali so ga in radi uporabljali mnogi poznejši "državniki". Marsikje je še danes v veljavi. Koliko res drži, je drugo vprašanje. Sami smo priče, kolikokrat mu je prav v naših časih izpodletelo. Ni čudno, da je papež Pavel prenameril ta izrek, da se zdaj glasi: Če hočeš mir, trudi se za PRAVIČNOST na svetu!

"COR UNUM — ENO SRCE", se imenuje ena najnovejših papeževih ustanov v Rimu. Naloga ji je, da sproti študira zelo spremenljive razmere v razvoju zaostalih ljudstev in narodov v tako imenovanem "Tretjem svetu", pa tudi skrbi za pomoč, kjerkoli je mogoča. Med 14 škofi, ki vodijo to ustanovo, je tudi adelaidski nadškof Gleeson, ki mora zato od časa do časa v Rim na zborovanje. Seveda pa niso v vodstvu samo škofje: vrste svetnih ljudi (laikov) z vsega sveta združeno s škofi ukrepajo, kako najbolj uspešno delati za pravičnost med zatiranimi in zapostavljenimi. Bangla Deš prejema od te ustanove veliko pomoč.

KARDINAL MINDSZENTY, ki zdaj živi v madžarskem zavodu na Dunaju, je potrdil, da bo kmalu izdal knjigo spominov na vse, kar je doživljal pod nacisti, komunisti in tudi v zatočišču ameriške ambasade v Budapešti. Ni dvoma, da bodo po vsem svetu kaj hitro segli po taki knjigi, ki ne more biti brez izrednih zanimivosti in zgodovinskih ugotovitev.

LETOŠNJI MESEC JULIJ bo doživel posebno vrsto "mobilizacije" po vsej Avstraliji od obale do obale. Za to mobilizacijo so se zavzele vse krščanske cerkve na kontinentu, še prav posebno morda katoliška. Gre za neko "ekumensko" skupno nastopanje, ki naj

prebudi vest Avstralcev, vernih in nevernih, da se bodo bolj zavedali dolžnosti do milijonov ljudi po svetu — trpečih vsakovrstno pomanjkanje. Ta ekumenski poskus ima lastno tajništvo v vseh večjih mestih Avstralije in ta tajništva "šolajo" nad 20.000 laičnih voditeljev, ki bodo v juliju načelovali "mobilizaciji" — za mir in pravičnost po vsem svetu.

O SLOVENCIH V AMERIKI je pisal tedanji župnik Franc Šušteršič v Mohorskem Koledarju za leto 1894. Torej pred skoraj 80 leti. Med drugim beremo: Slovenska dekleta lahko dobe tukaj službo za hišne, kuharice itd. Posebno če vsaj nekoliko umej angleščino in hišno gospodinjstvo. Plačujejo jim po 10 do 14 dolarjev na mesec s prosto hrano in stanovanjem. Dela nimajo težavnega, ker jim vse v hišo prinese. Amerikanska gospodična ti ne gre zlepa služiti, najdeš jih pač po pisarnah in velikih prodajalnicah. Če pa vendar katera skoči v službo, ne koristi veliko, ker bi se najraje gugala ves dan v gugalnem stolu . . .

GA. GIZELA HOZIAN piše pred božičem v "Amerikanskem Slovencu": Že smo prosili, da namesto božičnih kart darujete za cerkev v Bistrici (Prekmurje). Bo mnogo pomagano in nihče ne bo prikrajšan zaradi tega. Torej, namesto božičnih kart prijateljem naj gre denar za cerkev. In ko bomo s cerkvijo v Bistrici gotovi, se bomo odločili delati še za kake druge dobre namene. — Gizelin dobri nasvet je nekaj takega, kot so zamislili slovenski škofje v domovini. Prosijo in naročajo: Namesto rož in vencev mrličem, ki stanejo lep denar, pošljite svoj dar v sklad za zidanje tako potrebnih cerkva . . .

VODJA BEATLESOV John Lennon je še leta 1966 kaj samozavestno izjavljal, da je njihova grupa popularnejša kot Jezus. Štiri leta kasneje pa je nekdanji član Beatlesov pel o Jezusu kot "sladkemu Gospodu". Popevka "My Sweet Lord" je v kratkem postala ena najbolj priljubljenih in najbolj prodanih popevk našega časa. Njej so sledile še druge in preplavile svet. Množice mladih, ki se pod imenom Jesus—People zbirajo po svetu, jih pojejo in poslušajo. O tem novem gibanju mladine, ki je začel preplavljati svet, se mnogo ugiba, govori in piše — kaj bo iz njega nastalo, je danes težko reči, četudi se kažejo tudi lepe pozitivne točke. Eno pa je gotovo: mladina sama je Lennonovo naduto izjavo postavila na laž.

IZ ATOMSKEGA FIZIKA je postal 35-letni Helmut Leonhard katoliški duhovnik. Svoj korak je preprosto razložil, da ga je do odličitve privedlo vpra-

šanje, kako bi uspešnejše služil človeštvu. "V obeh primerih je šlo za resničnosti tega sveta, le na različnih ravneh. Kot duhovnik bom ljudem lahko nudil več, kot bi jim mogel s svojimi študijami o nevtronih. S tem ne podcenjujem izkustva svojega dosedanjega poklica atomskega fizika. Naučil sem se predvsem strmenja nad božjimi čudesi. Miselna struktura atomskega znanstvenika mi bo v veliko pomoč pri pogovorih z ljudmi o Bogu in svetu", je izjavil novomašnik. — Leonhard izhaja iz družine, ki je svoje otroke vzgajala brez vere. Kot atomski fizik je delal pri reaktorju v Seibersdorfu pri Dunaju.

DALMATINSKO MESTO Dubrovnik je letos kar petnajst dni slavilo — od 27. januarja pa do 13. februarja. Pa so tudi imeli kaj. Proslavljali so **tisočletnico**, kar je starodavno mesto izbralo svetega Vlaha (po naše sv. Blaža) za svojega posebnega zaščitnika. Dober varuh je bil, da mesto še danes stoji in se celo imenuje "biser Jadrana". Zanimivo je tudi to, da v vsej svoji zgodovini mesto nikdar ni bilo brez svojega škofa, nekaj časa pa je bilo celo sedež nadškofije. — Poročila pravijo, da še nobeno dubrovniško slavje, zapisano v mestnih analih, ni doseglo takega obsega kot proslava te znamenite tisočletnice.

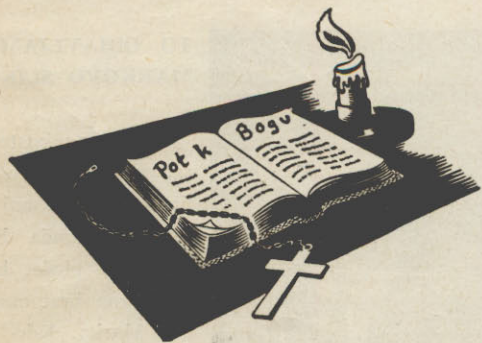
PA ŠE NEKAJ O VESOLJCIH, ki so v januarju obiskali Jugoslavijo. Ekumenskega srečanja, ki so ga priredili kristjani raznih veroizpovedi v Belgradu, se je 23. januarja v cerkvi sv. Petra udeležil tudi ameriški astronom **James Irwin**. Ob govoru o veri je povedal nekaj vtisov svojega vesoljskega potovanja. Ni ga bilo sram priznati, kako majhen se je počutil pred Stvarnikom. Ob koncu ekumenskega srečanja je zbranim prebral iz svetega pisma psalm 120, ki tako lepo poje, da smo v tem življenju le romarji, ki dvigamo oči kvišku po božji pomoči. "Pomoč mi prihaja od Gospoda, ki je ustvaril nebo in zemljo . . ."

"MISS AUSTRALIA", 23-letna Christine Francis, izbrana lepota iz Brisbane, je odšla v samostan, kot smo brali pred nekaj tedni. Postala je novinka pri sestrah cistercijankah. Naši časopisi so s presenečenjem objavili njeno izjavo časnikarjem: ". . . Življenje v bleščečem se svetu ni zame. Globoko v svoji notranjosti čutim, da me kliče Bog v posebno življenje. Šest let sem potrebovala za odločitve, ki ni bila lahka. Hvaležna sem staršem, ki me popolnoma razumejo in mi glede tega ne delajo nobenih težav . . ."

Kaj zanimivo je dejstvo, da je skoraj istočasno prišlo v svet poročilo iz Zahodne Nemčije: v Duesseldorfu je v trgovini kozmetičnih sredstev policija prišla neko žensko zaradi tatvine. Po aretaciji so jo prepoznali. Bila je — "Miss Zahodna Nemčija . . ."

DOLGO STAVKO smo imeli v Melbournu in kar oddahnili smo se, ko jo je bilo konec. Kar deset dni brez poštene luči, vlaki in tramvaji so domala stali, stroji po tovarnah pa tudi. Tisoči brez dela in seveda plače, milijoni in milijoni dolarjev izgube . . . Res me zanima, koliko unijskih članov bi volilo za "prekinitev dela", če bi bili vprašani. A vodstvo dela kar hoče, nastrada pa delavec, ki niti ne ve zakaj gre. Tudi izbrali so pravi čas, da je bilo več nezadovoljstva: po počitnicah, ko so avstralski žepi domala prazni . . .

V dneh stavke sem parkrat slišal krilatico, da "v Rusiji ni štrajkov". Samo ne povedo, zakaj jih ni. Avstralskega delavca s tem še lahko vlečejo za nos, nas ne morejo več. — Marsikateremu našemu članu unije sem pa te dni povedal, da je tudi on kriv, kakšno je unijsko vodstvo. Član unije mora biti, članarino plačuje, zanima se pa nič, kdo je izvoljen v vodstvo. Unijske volitve so zanj "politika, ki ga ne briga". Potem se pa čudi, če vedno več rdečih, postavno izvoljenih, sedi v vodstvu . . .

Spoved

Nevidna roka list obrača moj
v življenja knjigi. Prsti drgetajo
in dolge sence njihove nocoj
po preperelih listih se igrajo.

Srebrna solza se zalesketa
med vrstami skrivnosti rokopisa.
Po listu zdrkne na umita tla,
kjer še pozna se — glej! — krvava lisa . . .

In roka posvečena strga list
iz knjige večne mojega življenja:
zmečka ga, vrže proč — in jaz sem čist.
Na novo stran napiše: Dan vstajenja.

P. BAZILIJ

KOTIČEK NAŠIH MALIH

MLADINI NA POT

MIRNO, ČISTO VEST IMEJ !
SLAB SI, KADAR SE BOJIŠ.
S KOMERKOLI GOVORIŠ,
V LICE MU ODKRITO GLEJ !

AKO SI OBLEČEN ČEDNO,
TO JE DOBRO IN LEPO,
A ŠE LEPŠE JE, ČE VEDNO
TVOJE JE SRCE ČISTO.

KAR JE RES — GOVORI,
KAR JE DOBRO — STORI !

ČMERUH

Kdo pa je Čmeruh? Kdor je zmerom slabe volje, kakor da bi ga trebuh bolel, temu pravimo Čmeruh. Vedno gleda čemerno v prelepi božji svet. Nobena stvar mu ni všeč. Če sije sonce, godrnja: "Stokrat lepše je, kadar pada dež". — Če pada dež, godrnja: "Spet ta grdi dež!" — Če mu mama kupi sivo obleko, se jezi: "Zakaj mi nisi kupila modre?" — Če ga očka povabi v živalski vrt, sitnari: "Teh zverin sem že sit. Pojdiva ribe loviti!" — Če hoče očka ribe loviti, ugovarja: "Se mi ne ljubi. Pojdiva raje v živalski vrt!" — In tedaj se očka prime za glavo in zarenči: "Ti večni Čmeruh, ti! . . ."

"Le kaj je fantu, da je tako poklapan?" je zaskrbelo mamo. "Gotovo je bolan". In ga je peljala k zdravniku.

Zdravnik Nezgoda ga je vsega pretipal in prebotal. "Ali je kaj hudega?" je vprašala mama. "Seveda", je pokimal zdravnik Nezgoda. "Bolezen ima, ki se imenuje latinsko: sitnaciuss-cmergaciuss. Dajte mu zdravilo, ki se imenuje šibaciuss!"

Tako je rekel zdravnik Nezgoda. Mama pa je rekla: "Hvala!", a tega zdravila — šibe sinku ni dala . . .

Kaka škoda!

(MIRKO KUNČIČ)

Gospod urednik!

Opisal Vam bom, kako smo praznovali pri nas veliko noč.

Že nekaj časa pred temi prazniki nas je mama opozarjala, da se bliža velika noč in se moramo potruditi, da bo čim lepše.

Na veliki četrtek zvečer sem šel zelo rad k procesiji s prižganimi bakljami. Naslednji dan sem bil pri sv. maši, pri kateri pa je bilo vse bolj tiho kot po navadi. V soboto me je mama že precej zgodaj poslala kupit pleteno košaro; napolnili smo jo s poticami, sadeži in pirhi ter vse skupaj nesli k blagoslovu. Na veliko nedeljo smo bili vsi deležni teh dobrot. Tudi mojim zajčkom sem dal malo blagoslovljene skorje, kure so pa dobile drobtinice. Pri prijatelju Petru smo sekali pirhe, kjer pa je imel moj brat več sreče.

Marko Plesničar, Buenos Aires

Dragi otroci!

Gornji sestavek sem našel v argentinskih "Božjih stezicah" iz leta 1962. Napisal ga je kot dvanajstletni fantiček Plesničarjev Marko. V Melbournu ga dobro poznamo, saj s starši živi zdaj v Kew in je vsako nedeljo pri slovenski maši. Z bratom Andrejem sta že večkrat nastopila na našem odru, nam zaigrala in zapela. Marko igra harmoniko, Andrej pa kitaro. Marko je zdaj že velik fant, a slovenščina mu dobro teče, četudi je bil rojen v Argentini. Če bi se kot fantiček ne potrudil in hodil v slovensko šolo ter celo pisal v list, bi nam danes ne pel slovenskih pesmi. Posnemajte ga!

Kdo izmed mladih bralcev bo za "Misli" napisal nekaj od svoje letošnje velike noči? Potrudite se! Najboljši spis bo nagrajen z lepim darom.

TO OBJAVLJAMO MARKOVO SLIKO

Da pa ne boste preveč radovedni, kaj bo obljubljena nagrada, naj povem še to: nagrada bo gramofonska ploča, ki jo je s svojima bratoma posnel naš Marko. Kdo od vas jo bo dobil?

dosedaj še ob strani stali, da se tudi oni pridružijo darovalcem. Važno bo tudi, da ostanete cerkvi zvesti v bodoče. Zakaj gradbenik s svojimi rokodelci bo odšel iz Merrylandsa, pustil pa bo za seboj dolg, ki bo \$32.000. Tako bo moja in vaša skrb dvakrat na leto spraviti skupaj po \$4.000 za odplačilo na dolgu; to se bo vleklo osem let. Vsaj tako je predvideno. (Čeprav na tihem upam, da bomo preje kot v osmih letih izplačali vse).

To pot se pa obračam tudi na vse rojake širom Avstraliije in kjerkoli izven nje, naj nam priskočijo na pomoč pri našem naporu, da si zgradimo čimpreje cerkev. Verjetno bo marsikdo mislil in rekel: Zakaj naj pomagam cerkvi, ki mi ne bo služila, saj živim na drugem koncu Avstraliije?! Naj si jo sami Sydneyčani zgradijo, če jo hočejo imeti! — Vendar bodo rojaki pokazali **duha skupnosti**, če bodo tudi od drugod poslali darove. Saj smo vsi Slovenci in velika večina od nas katoličani. Ko so Melbournčani pred leti gradili svojo cerkev, smo jim tudi mi in drugi rojaki pomagali z darovi in prostovoljnimi delom. (Vem za nekaj posameznih slučajev, da so rojaki iz Sydneya tudi z rokami pomagali pri gradnji melbournske slovenske cerkve.) V slogi je moč! Vsi za enega in eden za vse!

Od zadnje številke "MISLI" (ob koncu januarja) pa do 24. februarja smo prejeli 29 posameznih darov za cerkev v skupnem znesku \$680. Najmočnejši dar je bil \$300, najmanjši pa \$1. Vsi so dobrodošli! Vsak dar od \$2 naprej je takse prost in vsi dobrotniki bodo koncem finančnega leta prejeli potrdila. — Bog plačaj vsem dobrotnikom. Sestre bodo še pred veliko nočjo opravile zanje uro molitve pred Najsvetejšim, jaz pa bom v marcu in aprilu zopet zanje maševal.

P. VALERIJAN

Vljudno vabljeni na tradicionalno

PIRHOVANJE

Velikonočni ponedeljek, 3. aprila

PADDINGTON TOWN HALL
(Oxford St. & Oatley Rd.)

Godba "JADRAN", dobra postrežba

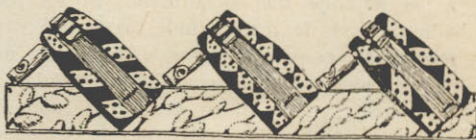
Dobiček za slovensko cerkev

Začetek prireditve od 4.30 pop., konec ob 9. uri zvečer.

P. Valerijan

† ALBIN HLASTEC

V ponedeljek dne 7. februarja je preminul v Canberri tragične smrti komaj 30-letni rojak **ALBIN HLASTEC**. Rojen je bil v Zrečah pri Slovenskih Konjicah. Poročen je bil z Vido, roj. Pongrac. Živel je v Higgins, A.C.T. — Doma zapušča še očeta, sestro in brata. Pogrebna sv. maša ob lepi udeležbi rojakov je bila zanj opravljena v četrtek, 10. februarja v St. Christopher's Cathedral, Manuka. — Vdovi, hčerki in sorodnikom doma iskreno sožalje ob prerani smrti Albina. Naj mu bo lahka avstralska zemlja. Spomnimo se pokojnika v molitvi. R.I.P.

"Zanima me, ali naš tisk iznenada posveča toliko pozornosti našim delavcem v tujini in izseljencem iz patriotizma ali zaradi povečanja devizne naklade."

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"Kmetijske zadruge imajo nesrečno roko že zaradi imena, saj so bile bolj kot za kmete narejene za druge."

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"V Ameriki imajo vsaj Kip Svobode, pri nas smo jo pa pokopali, ne da bi ji postavili spomenik."

(Iz ljubljanskega "Pavliha")

"Jaka, zdi se mi, da sem slišala ropot spodaj v kuhinji. Pojdi no pogledat, če so morda tatovi!" je žena sredi noči prebudila moža.

"No ja, pa grem!"

Ona pa za njim: "Če te ne ubijejo, mi nazaj grede prinesi tisti košček torte, ki je še v hladilniku!"

"Pa nikar ne povej moji ženi, da si mi posodil sto dolarjev!"

"Ne bom, če ne boš ti povedal moji, da sem imel toliko denarja pri sebi."

Bivši urednik p. Bernard je v lanskem letniku "Misli" nekajkrat objavil smešnice o Ribničanih. Lepa plega dne pa je dobil jezno pismo, ki se je glasilo nekako takole: "Gospod urednik, tudi jaz sem doma iz Ribnice! Če se ne boste nehal norčevati iz nas poštenih Ribničanov, bom nehal brati vaš list pri svojem prijatelju Nacetu . . ."

Z Vseh Vetrov

V ADELAIDI, S.A., imajo komunisti za katoliškega nadškofa, vsaj nekaterim "vernikom" se tako zdi. To je povedal sam nadškof Gleeson v neki pridigi kmalu po novem letu. Bil sem močno začuden, je rekel nadškof, ko so me ljudje obkladali s komunistom in še drugačnimi priimki, ki jih na tem mestu — spred oltarja — ne bom ponovil. Zmerjali so me zato, ker sem že med letom večkrat odločno govoril, kako je treba ščititi pravice drugih ljudi. In vendar je to temeljna krščanska dolžnost, potegovati se za pravice sočloveka. Bodi človek bele ali črne kože, človeške pravice imaš in nikdo ti jih ne sme kratiti.

"ČE HOČEŠ MIR, pripravljaj vojsko". To je star izrek, ki se najbolje sliši v latinščini: Si vis pacem, para bellum! Izrek je menda tudi res nastal v ustih starih Rimljanov, ki so bili v prvi vrsti vojaški narod. Izrek ni propadel z razpadom njihove nekdanje tako mogočne države, podedovali so ga in radi uporabljali mnogi poznejši "državniki". Marsikje je še danes v veljavi. Koliko res drži, je drugo vprašanje. Sami smo priče, kolikokrat mu je prav v naših časih izpodletelo. Ni čudno, da je papež Pavel prenamočil ta izrek, da se zdaj glasi: Če hočeš mir, trudi se za **PRAVIČNOST** na svetu!

"COR UNUM — ENO SRCE", se imenuje ena najnovejših papeževih ustanov v Rimu. Naloga ji je, da sproti študira zelo spremenljive razmere v razvoju zaostalih ljudstev in narodov v tako imenovanem "Tretjem svetu", pa tudi skrbi za pomoč, kjerkoli je mogoča. Med 14 škofi, ki vodijo to ustanovo, je tudi adelaidski nadškof Gleeson, ki mora zato od časa do časa v Rim na zborovanje. Seveda pa niso v vodstvu samo škofje: vrste svetnih ljudi (laikov) z vsega sveta združeno s škofi ukrepajo, kako najbolj uspešno delati za pravičnost med zatiranimi in zapostavljenimi. Bangla Deš prejema od te ustanove veliko pomoč.

KARDINAL MINDSZENTY, ki zdaj živi v madžarskem zavodu na Dunaju, je potrdil, da bo kmalu izdal knjigo spominov na vse, kar je doživljal pod nacisti, komunisti in tudi v zatočišču ameriške ambasade v Budapešti. Ni dvoma, da bodo po vsem svetu kaj hitro segli po taki knjigi, ki ne more biti brez izrednih zanimivosti in zgodovinskih ugotovitev.

LETOŠNJI MESEC JULIJ bo doživel posebno vrsto "mobilizacije" po vsej Avstraliji od obale do obale. Za to mobilizacijo so se zavzele vse krščanske cerkve na kontinentu, še prav posebno morda katoliška. Gre za neko "ekumensko" skupno nastopanje, ki naj

prebudi vest Avstralcev, vernih in nevernih, da se bodo bolj zavedali dolžnosti do milijonov ljudi po svetu — trpečih vsakovrstno pomanjkanje. Ta ekumenski poskus ima lastno tajništvo v vseh večjih mestih Avstralije in ta tajništva "šolajo" nad 20.000 laičnih voditeljev, ki bodo v juliju načelovali "mobilizaciji" — za mir in pravičnost po vsem svetu.

O SLOVENCIH V AMERIKI je pisal tedanji župnik Franc Šušteršič v Mohorskem Koledarju za leto 1894. Torej pred skoraj 80 leti. Med drugim beremo: Slovenska dekleta lahko dobe tukaj službo za hišne, kuharice itd. Posebno če vsaj nekoliko umejo angleščino in hišno gospodinjstvo. Plačujejo jim po 10 do 14 dolarjev na mesec s prosto hrano in stanovanjem. Dela nimajo težavnega, ker jim vse v hišo prineso. Amerikanska gospodična ti ne gre zlepa služiti, najdeš jih pač po pisarnah in velikih prodajalnicah. Če pa vendar katera skoči v službo, ne koristi veliko, ker bi se najraje gugala ves dan v gugalnem stolu . . .

GA. GIZELA HOZIAN piše pred božičem v "Amerikanskem Slovencu": Že smo prosili, da namesto božičnih kart darujete za cerkev v Bistrici (Prekmurje). Bo mnogo pomagano in nihče ne bo prikrajšan zaradi tega. Torej, namesto božičnih kart prijateljem naj gre denar za cerkev. In ko bomo s cerkvijo v Bistrici gotovi, se bomo odločili delati še za kake druge dobre namene. — Gizelin dobri nasvet je nekaj takega, kot so zamislili slovenski škofje v domovini. Prosijo in naročajo: Namesto rož in vencev mrličem, ki stanejo lep denar, pošljite svoj dar v sklad za zidanje tako potrebnih cerkva . . .

VODJA BEATLESOV John Lennon je še leta 1966 kaj samozavestno izjavljal, da je njihova grupa popularnejša kot Jezus. Stiri leta kasneje pa je nekdanji član Beatlesov pel o Jezusu kot "sladkemu Gospodu". Popevka "My Sweet Lord" je v kratkem postala ena najbolj priljubljenih in najbolj prodanih popevk našega časa. Njej so sledile še druge in preplavile svet. Množice mladih, ki se pod imenom Jesus—People zbirajo po svetu, jih pojejo in poslušajo. O tem novem gibanju mladine, ki je začel preplavljati svet, se mnogo ugiba, govori in piše — kaj bo iz njega nastalo, je danes težko reči, četudi se kažejo tudi lepe pozitivne točke. Eno pa je gotovo: mladina sama je Lennonovo naduto izjavo postavila na laž.

IZ ATOMSKEGA FIZIKA je postal 35-letni Helmut Leonhard katoliški duhovnik. Svoj korak je preprosto razložil, da ga je do odličitve privedlo vpra-

šanje, kako bi uspešnejše služil človeštvu. "V obeh primerih je šlo za resničnosti tega sveta, le na različnih ravneh. Kot duhovnik bom ljudem lahko nudil več, kot bi jim mogel s svojimi študijami o nevtronih. S tem ne podcenjujem izkustva svojega dosedanjega poklica atomskega fizika. Naučil sem se predvsem strmenja nad božjimi čudesi. Miselna struktura atomskega znanstvenika mi bo v veliko pomoč pri pogovorih z ljudmi o Bogu in svetu", je izjavil novomašnik. — Leonhard izhaja iz družine, ki je svoje otroke vzgajala brez vere. Kot atomski fizik je delal pri reaktorju v Seibersdorfu pri Dunaju.

DALMATINSKO MESTO Dubrovnik je letos kar petnajst dni slavilo — od 27. januarja pa do 13. februarja. Pa so tudi imeli kaj. Proslavljali so **tisočletnico**, kar je starodavno mesto izbralo svetega Vlaha (po naše sv. Blaža) za svojega posebnega zaščitnika. Dober varuh je bil, da mesto še danes stoji in se celo imenuje "biser Jadrana". Zanimivo je tudi to, da v vsej svoji zgodovini mesto nikdar ni bilo brez svojega škofa, nekaj časa pa je bilo celo sedež nadškofije. — Poročila pravijo, da še nobeno dubrovniško slavje, zapisano v mestnih analih, ni doseglo takega obsega kot proslava te znamenite tisočletnice.

PA ŠE NEKAJ O VESOLJCIH, ki so v januarju obiskali Jugoslavijo. Ekumenskega srečanja, ki so ga priredili kristjani raznih veroizpovedi v Belgradu, se je 23. januarja v cerkvi sv. Petra udeležil tudi ameriški astronaut **James Irwin**. Ob govoru o veri je povedal nekaj vtisov svojega vesoljskega potovanja. Ni ga bilo sram priznati, kako majhen se je počutil pred Stvarnikom. Ob koncu ekumenskega srečanja je zbranim prebral iz svetega pisma psalm 120, ki tako lepo poje, da smo v tem življenju le romarji, ki dvigamo oči kvišku po božji pomoči. "Pomoč mi prihaja od Gospoda, ki je ustvaril nebo in zemljo . . ."

"MISS AUSTRALIA", 23-letna Christine Francis, izbrana lepota iz Brisbane, je odšla v samostan, kot smo brali pred nekaj tedni. Postala je novinka pri sestrah cistercijankah. Naši časopisi so s presenečenjem objavili njeno izjavo časnikarjem: ". . . Življenje v bleščečem se svetu ni zame. Globoko v svoji notranjosti čutim, da me kliče Bog v posebno življenje. Šest let sem potrebovala za odločitve, ki ni bila lahka. Hvaležna sem staršem, ki me popolnoma razumejo in mi glede tega ne delajo nobenih težav . . ."

Kaj zanimivo je dejstvo, da je skoraj istočasno prišlo v svet poročilo iz Zahodne Nemčije: v Duesseldorfu je v trgovini kozmetičnih sredstev policija prišla neko žensko zaradi tatvine. Po aretaciji so jo prepoznali. Bila je — "Miss Zahodna Nemčija . . ."

DOLGO STAVKO smo imeli v Melbournu in kar oddahnili smo se, ko jo je bilo konec. Kar deset dni brez poštene luči, vlaki in tramvaji so domala stali, stroji po tovarnah pa tudi. Tisoči brez dela in seveda plače, milijoni in milijoni dolarjev izgube . . . Res me zanima, koliko unijskih članov bi volilo za "prekinitev dela", če bi bili vprašani. A vodstvo dela kar hoče, nastrada pa delavec, ki niti ne ve zakaj gre. Tudi izbrali so pravi čas, da je bilo več nezadovoljstva: po počitnicah, ko so avstralski žepi domala prazni . . .

V dneh stavke sem parkrat slišal krilatico, da "v Rusiji ni štrajkov". Samo ne povedo, zakaj jih ni. Avstralskega delavca s tem še lahko vlečejo za nos, nas ne morejo več. — Marsikateremu našemu članu unije sem pa te dni povedal, da je tudi on kriv, kakšno je unijsko vodstvo. Član unije mora biti, članarino plačuje, zanima se pa nič, kdo je izvoljen v vodstvo. Unijske volitve so zanj "politika, ki ga ne briga". Potem se pa čudi, če vedno več rdečih, postavno izvoljenih, sedi v vodstvu . . .

Spoved

Nevidna roka list obrača moj
v življenja knjigi. Prsti drgetajo
in dolge sence njihove nocoj
po preperelih listih se igrajo.

Srebrna solza se zalesketa
med vrstami skrivnosti rokopisa.
Po listu zdrkne na umita tla,
kjer še pozna se — glej! — krvava lisa . . .

In roka posvečena strga list
iz knjige večne mojega življenja:
zmečka ga, vrže proč — in jaz sem čist.
Na novo stran napiše: Dan vstajenja.

P. BAZILIJ

KOTIČEK NAŠIH MALIH

MLADINI NA POT

MIRNO, ČISTO VEST IMEJ !
SLAB SI, KADAR SE BOJIŠ.
S KOMERKOLI GOVORIŠ,
V LICE MU ODKRITO GLEJ !

AKO SI OBLEČEN ČEDNO,
TO JE DOBRO IN LEPO,
A ŠE LEPŠE JE, ČE VEDNO
TVOJE JE SRCE ČISTO.

KAR JE RES — GOVORI,
KAR JE DOBRO — STORI !

ČMERUH

Kdo pa je Čmeruh? Kdor je zmerom slabe volje, kakor da bi ga trebuh bolel, temu pravimo Čmeruh. Vedno gleda čemerno v prelepi božji svet. Nobena stvar mu ni všeč. Če sije sonce, godrnja: "Stokrat lepše je, kadar pada dež". — Če pada dež, godrnja: "Spet ta grdi dež!" — Če mu mama kupi sivo obleko, se jezi: "Zakaj mi nisi kupila modre?" — Če ga očka povabi v živalski vrt, sitnari: "Teh zverin sem že sit. Pojdiva ribe loviti!" — Če hoče očka ribe loviti, ugovarja: "Se mi ne ljubi. Pojdiva raje v živalski vrt!" — In tedaj se očka prime za glavo in zarenči: "Ti večni Čmeruh, ti! . . ."

"Le kaj je fantu, da je tako poklapan?" je zaskrbelo mamo. "Gotovo je bolan". In ga je peljala k zdravniku.

Zdravnik Nezgoda ga je vsega pretipal in prebotal. "Ali je kaj hudega?" je vprašala mama.

"Seveda", je pokimal zdravnik Nezgoda. "Bolezen ima, ki se imenuje latinsko: sitnacijs-cmeregacijs. Dajte mu zdravilo, ki se imenuje šibacius!"

Tako je rekel zdravnik Nezgoda. Mama pa je rekla: "Hvala!", a tega zdravila — šibe sinku ni dala . . .

Kaka škoda!

(MIRKO KUNČIČ)

Gospod urednik!

Opisal Vam bom, kako smo praznovali pri nas veliko noč.

Že nekaj časa pred temi prazniki nas je mama opozarjala, da se bliža velika noč in se moramo potruditi, da bo čim lepše.

Na veliki četrtek zvečer sem šel zelo rad k procesiji s prižganimi bakljami. Naslednji dan sem bil pri sv. maši, pri kateri pa je bilo vse bolj tiho kot po navadi. V soboto me je mama že precej zgodaj poslala kupit pleteno košaro; napolnili smo jo s poticami, sadeži in pirhi ter vse skupaj nesli k blagoslovu. Na veliko nedeljo smo bili vsi deležni teh dobrot. Tudi mojim zajčkom sem dal malo blagoslovljene skorje, kure so pa dobile drobtinice. Pri prijatelju Petru smo sekali pirhe, kjer pa je imel moj brat več sreče.

Marko Plesničar, Buenos Aires

Dragi otroci!

Gornji sestavek sem našel v argentinskih "Božjih stezicah" iz leta 1962. Napisal ga je kot dvanajstletni fantiček Plesničarjev Marko. V Melbournu ga dobro poznamo, saj s starši živi zdaj v Kew in je vsako nedeljo pri slovenski maši. Z bratom Andrejem sta že večkrat nastopila na našem odru, nam zaigrala in zapela. Marko igra harmoniko, Andrej pa kitaro. Marko je zdaj že velik fant, a slovenščina mu dobro teče, četudi je bil rojen v Argentini. Če bi se kot fantiček ne potrudil in hodil v slovensko šolo ter celo pisal v list, bi nam danes ne pel slovenskih pesmi. Posnemajte ga!

Kdo izmed mladih bralcev bo za "Misli" napisal nekaj od svoje letošnje velike noči? Potrudite se! Najboljši spis bo nagrajen z lepim darom.

TO OBJAVLJAMO
MARKOVO SLIKO

Da pa ne boste preveč radovedni, kaj bo obljubljena nagrada, naj povem še to: nagrada bo gramofonska ploča, ki jo je s svojima bratoma posnel naš Marko. Kdo od vas jo bo dobil?

Australske Slovenije

BEECHWORTH, Vic. — V "Mislih" sem čitala, da ste prenesli naš list iz Sydneya v Melbourne in tako zdaj svojo naročnino in dar za sklad že lahko pošljem na novi naslov. Prosim tudi za Mohorjeve knjige, brez katerih bi nam bilo dolgčas. — P. Bernardu želimo zdravja, da bi nam tudi pod drugim urednikom vedno kaj lepega napisal.

S hčerko Anico se prav lepo zahvaljujema p. Stanku za gostoljubnost ob najinem obisku slovenskega verskega centra v Melbournu. Vzel si je čas in nama je v vsej prijaznosti vse razkazal. Prvikrat sva bile tam, saj smo preveč oddaljeni in nimamo možnosti priti večkrat, četudi bi iz srca želeli. Saj je tako lepo in domače. Tudi slovenskim sestram v Slomškovem domu pozdrave in zahvalo za postrežbo. — Valerija Pančur.

CROSS ROADS, N.S.W. — Naj se preko naših dragih "Misli" iz srca zahvalim vsem, ki so mi v dneh žalosti ob izgubi nepozabnega moža Franca stali ob strani, spremili pokojnika na zadnji poti in mu v spomin poklonili cvetje. Posebej se zahvalim p. Valerijanu za mašo zadušnico in slovenski pogreb.

Upam, da bodo "Misli" tudi iz Melbournu redno prihajale med nas in nam sleherni mesec prinesle košček domovine. Težko bi jih pogrešali, saj že toliko let obiskujejo naš dom. — Zora Uljanič.

CONCORD, N.S.W. — Šmentana reč, sem si rekel, ko sem bral v "Mislih", da se meni nič tebi nič selijo v Viktorijo. Vedno sem mislil, kakšna prijateljica sva si s p. urednikom, pa mi ni pri zadnjem obisku ničesar omenil. Šele iz zadnje številke je treščilo vame, pa še to potem, ko sem celo prebral. Jaz namreč začnem brati zadaj in končam spredaj pri uvodniku — tako delam iz spoštovanja do mojega prvega prispevka pred leti, ki je bil natisnjen na zadnji strani. — Pa še nekaj se spominjam od zadnjega obiska pri p. Bernardu. Jaz sem se nekam za trebuh držal in jamral, da me ščiplje, obenem pa upal, da bo pater na dan privlekel kakšno "medicino". On se je pa samo muzal in nič rekel, pa tudi "medicine" ni bilo od nikoder. Zdaj vem, kaj je mož takrat mislil: Kaj boš ti, reva Pepetova, ki te samo ščiplje, če te sploh, o kakšnim čirih pa še pojma nimaš! . . . — Tudi to o čirih sem zvedel šele iz "Misli", takrat, ko je treščilo vame, da se selijo v Melbourne.

No ja, p. Bernardu želim, da bi tiste nesrečne čire pustil v bolnišnici in brez njih prišel domov. Saj bi

ga šel pogledat, pa si le mislim, da me je imel že v letih uredništva dovolj in čez glavo. Bom raje počakal, da bo spet tam v svojem gnezdu na Point Piperju, pa se bova na dolgo in široko pomenila o "Mislih" in čirih in mojih želodčnih krčih in morda še kaj o "medicini" . . .

Ze eno pa čestitam p. Bernardu: da je zadnje "Misli" odposlal v Viktorijo s sliko Waratah-rože na ovitku. To je narodna cvetlica države N.S.W., kjer so "Misli" zagledale beli dan in vsa leta izhajale. Prav je, da smo dali našemu mesečniku to cvetko na pot, v spomin na njeno rojstno deželo in našo ljubezen. Mesec za mesecem se bodo "Misli" vračale med nas in prav tako radi jih bomo sprejemali in brali kot prej. To v imenu vseh nas v N.S.W. izjavlja Pepe Metulj, četudi ga za to ni nihče pooblastil.

Moram za konec reči, da me malo skrbi, kakšen bo novi p. urednik in kako bova orala. Bo kaj prida škarje rabil in uredniški koš polnil? No, vsaj za lase me ne bo mogel, če bom kakšno preveč po Pepetovo napisal, ko je med nama taka razdalja. To pa tudi nekaj velja pri vsem tem, da so se "Misli" selile iz Sydneya. Pa brez zamere! — Pepe Metulj.

BLAIR ATHOL, S.A. — Prvič sem imela priliko obiskati naše versko središče v Melbournu. Zdaj ko sem srečno prirajžala domov, mi pa kar ne gre iz spomina. Prijazna cerkvena z dvorano, Baragov in Slomškov dom, lurska votlina, domači križ na vrtičku pred kuhinjo, Baragov spomenik . . . Res nekaj Bogu v čast, melbournskim Slovencem pa v ponos in veselje. Gotovo je bilo in je še mnogo skrbi, saj tudi darovi niso vse, a Bog je dal svoj blagoslov.

K slovenskim sestram sem prišla nepričakovano, a bistro oči s. prednice so me takoj spoznale. Od vseh sem bila ljubeznivo sprejeta. Skoraj en teden sem imela priliko občudovati, kako znajo lepo vzgajati otroke. Njih mirna ljubeznivost vpliva na malčke, da so pridni in poslušni ter jih je veselje opazovati. V vseh dneh tam skoraj nisem čula otroškega joka in ne bi nikdar verjela, da je 26 otrok v sestrskem varstvu. To je res vzgoja, kjer bi se matere, ki danes žal tako razvajajo svoje otroke, lahko marsikaj naučile. Starši, ki imajo svoje otroke v tako dobrih rokah, so lahko srečni.

Dobrim sestram in obema patroma topli zahvala za gostoljubnost. Lepi spomini na Melbourne mi vzbujajo željo, da bi se res kmalu tudi naš adelaidski Misi-

Naznanjamo žalostno vest, da je dne 6. februarja preminula v Ilirski Bistrici naša ljuba mama

GABRIJELA BRINŠEK roj. ŽUŽEK

Pogreb drage pokojnice se je vršil v Ilirski Bistrici dne 8. februarja.

Žalujoče hčerke Jadranka, Stana in Gabrijela por. Rudolf, zet Dušan, vnukinja Sarah ter ostalo sorodstvo.

ILIRSKA BISTRICA, RIM, SYDNEY

jon svete Družine razvil ter dobil slovenske sestre. Od nas vseh zaviši, kako bomo podprli p. načrte. Žal se med nami najdejo ljudje, ki jih celo naši skromni začetki verskega središča strašno bole. In vendar sem prepričana, da je uspeh tam, kjer korajža velja. Tudi cerkvice po hribovskih zelenih štajerskih niso bile zgrajene v treh dneh. — Kristina Golob.

PASCOE VALE, Vic. — Moram povedati, da so mi letošnje Mohorjeve knjige zopet zelo všeč. Kdor jih še nima, naj jih le kupi, saj jih bo verjetno kmalu zmanjkalo. Ena je lepša od druge. — Že lani sem sama sebi tožila, da ne bom več dosti brala, ker se staram. Ko sem zdaj dobila knjige v roke, pa vidim, da moje tožbe ne držijo. Ako mi knjiga ugaja, je kar ne morem pustiti iz rok. Brez knjig bi pa menda res prekmalu ostarela.

Žal mi je, da p. Bernard ne more več urejevati "Misli". Iz srca se mu zahvaljujem za redno in dolgo letno delo pri našem mesečniku, ki ga mesec za mesecem z veseljem pričakujem. Bog daj, da bi se patru zdravje kmalu povrnilo. — Marcela Bole.

MASCOT, N.S.W. — Dragi o. urednik Bernard! Naj še vseeno kar Vam pošljem za naročnino 1972., ostalo pa v dober namen. Dajte tja, kjer mislite, da je najbolj potrebno. Hvala Vam za "Misli", ki ste jih lepo urejevali in sem jih vedno rada prebirala. Daj Bog, da bi šlo tudi v bodoče vse na dobro, zlasti pa še Vaše zdravje. Vedno se v molitvah spominjam vseh bolnikov. Sama imam že dolgo vrsto let sladkorno bolezen, zato razumem, kako težko je včasih potrpežljivo trpeti. A Bogu bodi zahvala, tudi trpljenje ne bo večno. Iskren pozdrav! — Agata Schuller.

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,
MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečanje fotografije, črno-bele in barvne.

**POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.**

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Govorimo slovensko

VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

KEW, Vic. — Še Slaki so mu zaigrali in Fantje s Praprotna zapeli zdravico ob svojem prvem nastopu v Melbournu. Če je kdo to zaslužil in mu je vsakdo v dvorani res iz srca zaploskal ter želel srečo, je to naš znani in priznani **Maks Hartman**. Abrahama je srečal na 20. februarja, pa se mu kar nič preveč ne pozna. Vsa leta, ker obstaja v Melbournu Slovensko društvo, je neumorno delal v njegovem odboru, sprejemal leto za letom razne funkcije, z njimi pa seveda tudi nehvaležno in nikdar dokončano delo za našo skupnost. Težko je dela naštet, saj jih je predolga vrsta. Znamo pa Maksovo požrtvovalnost ceniti vsi, ki ga vsa ta leta poznamo. Zato, Maks: Še na mnoga zdrava leta drugega polstoletja! Ženi Mariji pa tudi naša zahvala, da razume Tvoje delo in Te tako ne-sebično žrtvuje naši skupnosti.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG LTD.

TONE IN REINHILD OBERMAN

20 LAGOON STREET,
BARRACK POINT, N.S.W.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.

Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah
RAZUMEMO VSE JEZIKE OKOLIŠKIH LJUDI
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Iskrene čestitke tudi **g. Franku Sajovicu** in njegovi soprogi **Adi** ob priliki **srebrne poroke**. Frank je sedanji predsednik SDM, kot bivši priznani nogometaš pa ima velike zasluge tudi pri društvenem nogometnem moštvu "Kew-Slovene". Gospa Ada mu pri vsem delu za slovensko skupnost zvesto stoji ob strani. Obema na mnoga srečna leta! — Poročevalec.

Gospod je ves iz sebe pritekel v sosednji oddelek vagona in na hitro zaskrbljeno povprašal: "Ali ima kdo od vas na razpolago kaj žganja? V mojem oddelku se je pravkar onesvestila neka gospa."

Potniki so začeli brskati po prtljagi in kmalu mu je eden izmed njih pomolil steklenico.

Neznanec jo je odprl in v naglih požirkih skoro izpraznil, nato pa je začudenim potnikom prijazno pojasnil: "Veste, kadar vidim žensko pasti v nezavest, mi takoj postane slabo . . ."

*

Podjetnež je dobil idejo, da bi začel izdelovati jerebičje konzerve. Res mu je stvar uspela in vse mesto je založil z njimi. Jerebičje konzerve so bile kar čez noč po vseh izložbah. Nekemu prijatelju se je pa le čudno zdelo, kje je mogel naenkrat iztakniti toliko jerebic, zato ga je vprašal: "Ali res dajete v svoje konzerve samo jerebičje meso?"

"Ne. Delam pol na pol: ena jerebica — en konj".

*

Premožen star trgovec je v upanju, da bo vsaj eno svojih hčera srečno spravil v zakon, razlagal snubcu: "Če vzamete Marijo, ki jih še nima dvajset, vam dam deset tisoč dote. Če se odločite za petindvajsetletno Ivanko, dobite dvajset tisoč. Če pa se poročite z Dorro, ki ji je že čez trideset, bo njena dota trideset tisoč. No, za katero se boste odločili?"

"Če imate morda še kakšno, ki je izpolnila že petdeseto leto, bi se najrajši zanjo odločil", je odgovoril snubec.

PHOTO STUDIO

ERIC

305 High St., PRESTON, Vic. 3072

Tel. 480-1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvovrzdernih fotografij za:

— POROKE —

— KRSTE —

— RAZNE DRUŽINSKE SVEČANOSTI —

Seveda tudi za reprodukcije in povečave
(črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča

VAŠ DOMAČI FOTOGRAF

Nevestam posojamo brezplačno poročne obleke
V zalogi imamo tudi cvetje, poročne vence,
bonbonjere in ostale poročne potrebščine.

Seveda govorimo slovensko

Odperto tudi ob sobotah in nedeljah

PODOBNICA

P. Bernard je bralce v decembrski številki učil, kako se rešujejo "podobnice" ali "rebusi". Tu je nova podobnica, samo zdaj — brez rešitve p. Bernarda. Sami jo iztuhtajte za kratek čas! Prilagam še "Ugankarsko uganko", da še njo razvozljate. Kdor bo obe pravilno rešil, bo dobil nagrado. Rešitve pošljite na uredništvo najkasneje do četrtega aprila.

UGANKARSKA UGANKA

V tretji številki so vse uganke pravilno rešili:

PEPE METULJ
A. POTEPI
GIZELA KLOBASA
VIDA KOGOJ
MARIJA TRAMPUŠ
PRAGER ANGELIKA
NOVAK CECILIJA

ŠKULJ ANA
AVGUŠTIN ČEBUL
FRANCKA ANŽIN
JANEZ BURGAR
VIKI ŠTEFANČIČ
KRANJC PETER
MIRKO KLOFUTA
LEJMAN Marija
DRENOVEC ŠIMEN
A. OMRZEL

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001

TELEFON 87-3854

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Kdor naroči karto pri nas ali na tigar priporočilo dobimo naročilo, nam damo brezplačno informacije in nasvete v pravnih in poslovnih zadevah.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

Zastopnik za Victorijo

Mrs. M. PERSIC

704 INKERMANN RD.,
COULFIELD, VIC.

Tel. 56-5391

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4866

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ

39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD. 4152

PRVA
TURISTIČNA

VAŠA
AGENCIJA

OSKRBUJE ZA VAŠ:

- potovanja z avioni
- potovanja z ladjami
- potovanja v skupinah
- kombinacije potovanj: odlet z avionom, povrnitev z ladjo
- oskrbimo potovalne dokumente
- rešujemo vse potovalne probleme
- vse dni smo vam na razpolago
- vsek čas nam lahko telefonirate v vseh zadevah potovanja, ali pridite osebno

VAŠA POTNIŠKA AGENCIJA

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PRITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155

V URADU: RADKO OLIP

- ureja rezevacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta.
- izpolnjuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente.
- organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo LTD.

Z letalom: Sydney - Beograd - Sydney \$491.50
Skupine: Sydney - Zagreb - Sydney \$784.50
Sydney - Ljubljana - Sydney \$787.75
(Za druživa in Affinity organizacii)

One way Charter:

BEograd \$340.30
DUBROVNIK
RIM

Vsak dan lahko potujete z letalom iz Sydneya do Beograda in nazaj \$682.90
na samostojni osnovi

(Subject to Government approval)

SEDEM DNI NA TEDEN JE PRILIKA Z LETALOM

IZ AVSTRALIJE NA DUNAJ IN NAZAJ

ZA SAMO \$697.90

IZ AVSTRALIJE V LJUBLJANO IN NAZAJ

ZA SAMO \$711.70

Skupna potovanja po zraku enkrat na teden iz Avstralije do Beograda za samo

\$370.00

Sprejemamo tudi rezervacije za potovanja z letalimi v Evropo in na druge kontinente.

ZA INFORMACIJE TER OSTALO V ZVEZI S POTOVANJEM:

ALMA TRAVEL SERVICE

330 Little Collins Street,
MELBOURNE, 3000

Tel.: 63-4001, 63-4002